WIADOMOŚCI HANDLU ZAGRANICZNEGO

rynki towarowe

ROK III 1952
Nr 3 (38)

22 STCZ 1952

POLSKA IZBA HANDLU ZAGRANICZNEGO

Tylko do użytku służbowego

SPIS RZECZY

/ważniejsze informacje /

str.

Zapasy pszenicy głównych kapitalistycznych eksporterów zboża 1
Zbiory ziemniaków Zachodniej Europy 4
Swiatowa produkcja mięsa w roku 1950 7
Eksport mięsa wieprzowego z Danii 10
Eksport mięsa wieprzowego z Holandii 11
Trudności na rynku mleczarskim w Niemczech Zachodnich 13
Meldunki z argentyńskiego rynku skór surowych 14
Meldunki ze światowego rynku cukru 17
Meldunki z rynku węglowego 23
Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczuku 37
Wiadomości z międzynarodowego rynku drewna 39
B a w e ł n a 43
W e ł n a 46
Obroty złomu żelaznego w 1951 roku 53
Wiadomości z międzynarodowego rynku żelaza i stali 54
Wiadomości z międzynarodowego rynku metali nieżelaznych ... 57

Z a ł ą c z n i k i:

Kursy Walut
Tabela Miar i Wag
Tabela Przeliczeń

Redakcja i administracja:

Polska Izba Handlu Zagranicznego, Warszawa, ul. Noża 35, tel. 89-890

E R R A T A

W numerze 1/36 W.H.Z. - Rynki towarowe

Na str. 47 wiersz 12 od góry podano omyłkowo produkcja kauczuku syntetycznego w U.S.A. w I - III kwartale 1950 i 1951 r. na 246.793 l. ton i 508.819 l. ton zamiast 330.786 l.ton i 615.867 l.ton

Na str. 48 tego numeru, wiersz 22 od góry zamiast 85% winno być 95%

E R R A T A

do numeru 3/38 W.H.Z. - Rynki towarowe

Na str. 17 wiersz 10-ty od dołu w zdaniu: Udział Kuby wynosi 2.424.571 sh.ton ... winno być: a innych dostawców zagranicznych - 33.429 sh ton

Na str. 8 wiersz 4-ty od góry winno być: w latach powojennych import mięsa i odpadków mięsnych z tego obszaru stanowi przeciętnie 50% całego importu brytyjskiego.

czego do Europy skierowane będzie ok. 40 mln.ton. W.Brytania zobowiązała się dostarczyć Szwecji w 1952 roku 1,2 mln.ton węgla a Finlandii 160 tys.ton. Anglia podniosła cenę węgla od 1-go stycznia 1952 r. o 5sh na tonie.

RYNEK KAUCZUKU: notowania kauczuku naturalnego na giełdzie londyńskiej wykazywały w ostatniej dekadzie grudnia 1951 r. i pierwszej dekadzie stycznia 1952 r. lekką tendencję zniżkową. Za RSS nr 1 płacono w transakcjach natychmiastowych dnia 21.XII.1951 - 42,1/2 d za lb, dnia 28.XII.51 - 41 1/2 d za lb. i dnia 8.I. 1952 r. - 41 d za lb. Według grudniowych szacunków "International Rubber Study Group" światowa produkcja kauczuku naturalnego w 1951 roku wyniosła 1.850 tys. l.ton a konsumcja - 1.510 tys. l.ton. Swiatowa produkcja kauczuku syntetycznego szacowana jest w 1951 roku na 910 tys.l.ton, a konsumcja na 830 tys.l.ton.

RYNEK BAWEŁNIANY: pierwszy tydzień stycznia przyniósł wzmocnienie tendencji na rynkach bawełnianych w Ameryce Północnej w przeciwieństwie do sytuacji z II połowy grudnia. W porównaniu z notowaniami na ultimo grudnia bawełna Middling w Nowym Jorku zwyżkowała w dniu 8.I.1952 r. w dostawach na marzec z 41,90 ¢ za lb.X/ Notowania natychmiastowe wykazały również zwyżkę z 42,75 ¢ za lb na 43,40 ¢ za lb.X/na 42,51¢ za lb.

Za Karnak płacono w Aleksandrii w pierwszym tygodniu stycznia ceny wyższe niż w końcu grudnia. Wzrost notowań natychmiastowych wyniósł 4 - 6%. W dostawach styczniowych za Karnak full good płacono w dniu 8.I. 1952 170,80 talarów za kantar. Wzrost cen Ashmuni był nieco mniejszy.

RYNEK WEŁNY : według obliczeń Commonwealth Economic Committee światowa produkcja wełny wzrośnie w 1951/ 52 o ca 4%, natomiast konsumcja w I połowie tego sezonu - lipiec, grudzień - była prawdopodobnie o 7,5 - 10% niższa niż o rok wcześniej.

Na nowo rozpoczęty w dniu 7.I. aukcjach australijskich zanotowano nieznaczną zwyżkę cen gatunków średnich w stosunku do poziomu cen z ostatnich aukcji grudniowych. Ceny gatunków wyższych nie wykazywały większych zmian.

RYNEK ŻELAZA I STALI: wstępne szacunki wykazują, że łączny eksport wszystkich dostawców złomu w Europie Zachodniej wyniósł w 1951 r. 1,1 mln.ton wobec 3,45 mln. ton w 1950 r. Produkcja stali w Europie kapitalistycznej wzrosła w 1951 r. o 11%. Listopad przyniósł największy eksport stali z Japonii od zakończenia wojny wynoszący 222,8 tys.ton metrycznych o wartości $ 40 mln.

Przewidywana podwyżka cen złomu żelaznego w Niemczech Zachodnich.

RYNEK METALI NIEŻELAZNYCH: podniesienie o 20% ceny aluminium w Anglii. Komitet do Spraw Miedzi Cynku i Ołowiu IMC w Waszyngtonie ogłosił schemat przydziałów cynku dla krajów członkowskich w ilości 487.650 ton a miedzi - 744.680 ton na I kwartał 1952 r. IMC ustaliła ponadto na I kwartał b.r. rozdział tungstenu, molibdenu i kobaltu.
W pierwszych dniach stycznia b.r. notowania cyny na rynku londyńskim nie przekraczały Ł 930 za tonę w dostawach natychmiastowych - tendencje nieregularne. widoczne lekkie wzmocnienie rynku.

Zboża i okopowe

Zapasy pszenicy głównych kapitalistycznych eksporterów zboża w świetle ogólnej sytuacji rynku zbożowego

Zapasy pszenicy U.S.A. i Kanady, głównych eksporterów kapitalistycznych na północnej półkuli, przedstawiają się na dzień 1 sierpnia 1951 r. następująco /w tys.ton/:

	1950/51	1951/52
Pozostałość z poprzedniego sezonu		
U.S.A.	11.616	10.750
Kanada	3.054	5.073
Łącznie	14.670	15.823
Z b i ó r		
U.S.A.	27.945	26.973
Kanada	12.563	15.306
R a z e m	40.510	42.279
Ogólne zasoby		
U.S.A.	39.561	37.723
Kanada	15.619	20.379
R a z e m	55.180	58.102
Konsumcja wewnętrzna		
U.S.A.	19.192	20.412
Kanada	3.963	4.082
R a z e m	23.155	24.494
Zapasy i na eksport		
U.S.A.	20.369	17.311
Kanada	11.656	16.297
R a z e m	32.025	33.608

Trzeba zaznaczyć, że w powyższych danych zawiera się też duża ilość pszenicy kanadyjskiej nadającej się tylko na paszę z powodu swej niskiej jakości, a część tej pszenicy pozostała w 1951 r. na polach, do wiosny. Zwiększenie więc zapasów na eksport i remanentów na koniec roku o ponad 1,5 mln ton istnieje w rzeczywistości tylko na papierze.

Jeszcze gorzej przedstawia się sytuacja na półkuli południowej, gdzie zbiory przewidywane w roku 1951/52 zarówno w Argentynie, jak i w Australii wypadną dużo gorzej niż w roku poprzednim. Poniżej zestawienie w tys.ton:

	1950/51	1951/52
Pozostałość z poprzedniego sezonu		
Argentyna	1.285	652
Australia	2.460	1.611
Razem	3.745	2.263
Z b i ó r		
Argentyna	5.660	3.920
Australia	4.986	3.920
R a z e m	10.646	7.840
Ogólne zasoby		
Argentyna	6.945	4.572
Australia	7.446	5.531
R a z e m	14.391	10.103
Konsumcja wewnętrzna		
Argentyna	3.484	3.484
Australia	2.177	2.177
R a z e m	5.661	5.661
Zapasy i na eksport		
Argentyna	3.461	1.088
Australia	5.269	3.354
R a z e m	8.730	4.442

Według ostatnich wiadomości zbiory Australii mają być nieco lepsze od przewidywanych, ale za to w Argentynie perspektywy uległy pogorszeniu.

Pewną poprawę tej sytuacji na kapitalistycznym rynku zbożowym może stanowić zapowiedź zwiększenia uprawy zboża na paszę w U.S.A. Zapowiedź Departamentu Rolnictwa w Waszyngtonie pozwala na zestawienie następujących liczb, w mln buszli.

	1951	1952
kukurydza	3.088	3.375
"milo"	166	200
owies	1.372	1.360
jęczmień	254	290
żyto	25	22
Razem:	4.905	5.247

Konsumcja kukurydzy wzrosła w krajach kapitalistycznych w stosunku do lat przedwojennych. W U.S.A. np. wzrosła ona z około 54 mln ton do około 79 mln ton, gdy konsumcja owsa wzrosła z 15 do 20 mln ton, a jęczmienia - z 5 do 6 mln ton. Jednocześnie zaznaczył się spadek konsumcji pszenicy o prawie 1 mln ton - z 19,5 na 18,7 mln ton.

W grudniu 1951 r. wzrósł nacisk na rynek zbożowy USA z powodu dużego zapotrzebowania na pszenicę Europy Zachodniej, głównie Niemiec Zachodnich, Włoch i Australii.

Ceny zboża rosną ustawicznie od września 1951 r., co wskazują następujące notowania.

	27.XII. 1950	1.IX. 1951	1.XI. 1951	27.XII. 1951
Pszenica				
Maksimum w ramach paktu w ¢ USA za buszel, Nr.1 north.manitoba	180	186	186	186
Chicago w ¢ za buszel maj	244 1/4	246 5/8	254 1/4	258 5/8
Winnipeg poza paktem north.manitoba Nr.1....	197 3/4	236 3/8	240 1/2	244
" " Nr.2....	194 3/4	234 3/8	238 1/2	242
" " Nr.4....	185 3/4	228 3/8	230 1/2	234
Kukurydza				
Chicago w ¢ za buszel marzec	172 5/8	-	186 5/8	194 3/8
Jeczmień				
Winnipeg ¢ kanad.za buszel maj	139 1/4	115 3/4	128 1/4	135 7/8
Iraquan Ł ang.za tonę caf Londyn		34/-/-	40/7/6	45/10/-
Owies				
Chicago ¢ za buszel marzec	97 7/8	-	93	96 1/2
Winnipeg ¢ kanad.za buszel maj	97 3/8	84 1/2	92 1/8	95

Ceny jęczmienia i owsa w Północnej Ameryce wzrosły bardzo znacznie już w drugiej połowie r.1950 i nie wykazały większej zwyżki w 1951 r., gdy inne zboża oraz jęczmień innego pochodzenia /np.iracki/ stale powoli wzrastały w cenie do grudnia 1951 r. a w początku stycznia r.b. wykazują niewielkie wahania utrzymując się naogół na poziomie z końca grudnia r.z.

Szwecja zakupuje zboże w Argentynie

Szwedzkie Państwowe Przedsiębiorstwo Handlu Zbożem ma zakupić w Argentynie 100.000 ton ziarna chlebowego i 100.000 ton kukurydzy, aby wykorzystać szwedzkie należności w Argentynie, które wynoszą około 175 mln kor.szw. Szwecja jest zmuszona zakupić większą ilość zboża z powodu marnego urodzaju tegorocznego.

Normalnie biorąc Szwecja zakupiłaby to zboże poza Argentyną, gdyż ceny zboża argentyńskiego cif porty szwedzkie są około koron szwedzkich 100 na tonie wyższe od średnich cen światowych. Strata, którą Szwecja poniesie dzięki

temu zakupowi jest szacowana na około 20 mln kr.szw. Szwedzkie Przedsiębiorstwo Zbożowe liczy na pokrycie tej straty z opłat, które zostały nałożone na szwedzki eksport do Argentyny w celu potanienia importu z tego kraju. Wątpliwe jest jednak, aby stratę na zakupie zboża udało się Szwecji w całości pokryć tą drogą, gdyż eksport szwedzki do Argentyny został bardzo zmniejszony.

Wstrzymanie eksportu zboża z Iraku

Angielskie pismo The Public Ledger z 4 stycznia br. podaje wiadomość, że w Iraku został wprowadzony zakaz eksportu jęczmienia, kukurydzy białej i żółtej, prosa, soczewicy i suszonej fasoli. Zakaz obowiązuje z dniem ogłoszenia, a w stosunku do jęczmienia ma być poddany ponownemu rozpatrzeniu w końcu marca b.r.

Jednocześnie zostało zdecydowane pozwolenie na import mąki pszennej bez względu na pochodzenie.

Zbiory ziemniaków Zachodniej Europy

Wobec dobrych światowych zbiorów zboża chlebowego w 1951 r. i w roku poprzednim oraz wobec dojścia produkcji tego zboża w Zachodniej Europie w przybliżeniu do poziomu przedwojennego zaczyna się zaznaczać pewien spadek produkcji ziemniaków, które stanowiły podstawę wyżywienia ludności w latach wojny i w okresie powojennego kryzysu żywnościowego. Ilustruje to poniższa tabela:

Obszar uprawy ziemniaków w niektórych krajach kapitalistycznych Europy, w tys.ha.

Kraj	1934-38	1948	1949	1950	1951
Austria	207	175	178	184	167
Anglia	296	626	529	500	427
Dania	79	138	106	104	105
Francja	1.524	1.229	1.124	1.120	1.094
Grecja	21	28	36	34	26
Holandia	135	222	185	166	154
Irlandia	135	156	142	136	129
Niemcy Zachodnie	1.182	1.151	1.124	1.141	1.116
Szwajcaria	47	62	53	55	60
Szwecja	132	148	135	130	131
Włochy	400	406	390	383	382
Razem:	4.158	4.341	4.002	3.953	3.791

Jak widać z powyższych liczb obszar uprawy ziemniaków spadł w porównaniu z rokiem 1948 o około 13%, a w porównaniu z okresem przedwojennym o prawie 10%, przy czym ubytek obszaru uprawy we Francji jest prawie równy zmniejszeniu ogólnemu w stosunku do lat przedwojennych, gdy inne kraje wykazują niewielkie odchylenia w tę lub w tamtą stronę w porównaniu z tymże okresem.

Dzięki zwiększonemu użyciu nawozów sztucznych i lepszej selekcji sadzeniaków wydajność z ha wzrosła znacznie. Wskutek tego, mimo zmniejszonego obszaru uprawy zbiory w 1950 r. w wymienionych krajach dały prawie 70 mln ton, gdy średnia zbiorów w latach 1934-38 wynosiła tylko 57 mln ton. Warunki zbiorów w 1951 r. były mniej pomyślne niż w latach poprzednich, mimo to zbiory w tej grupie krajów dały również rezultat lepszy od przedwojennych. W większości tych krajów zwiększenie produkcji w stosunku do lat przedwojennych zostało zrównoważone wzrostem zaludnienia, w dalszym ciągu zaś zużycie ziemniaków na paszę i dla celów przemysłowych było mniejsze niż przed wojną.

Aczkolwiek konsumcja ziemniaków na głowę ludności w krajach wymienionych nieco spadła, to jednak utrzymywała się na poziomie znacznie wyższym od przedwojennego, co wskazuje na obniżenie stopy życiowej ludności tych krajów, wobec tego, że ziemniaki zawsze były podstawą wyżywienia najbiedniejszych grup ludności.

Wskaźniki spożycia ziemniaków przez ludność w krajach marshallowskich

/przedwojenne = 100/

1948/49	122
1949/50	112
1950/51	108

Również ilościowa konsumcja w poszczególnych krajach wykazuje analogiczną tendencję.

Spożycie ziemniaków na głowę w kilogramach

Kraj	średnia przedwoj.	1948/49	1949/50	1950/51
Anglia	79	115	115	110
Holandia	116	175	170	145
Niemcy Zachodnie	176	228	202	192

Zwierzęta i artykuły pochodzenia zwierzęcego

r/

Światowa produkcja mięsa w roku 1950

Według wydanego ostatnio przez angielski Commonwealth Economic Committee opracowania o produkcji, konsumcji i handlu mięsem, produkcja mięsa w roku 1950 wykazywała w krajach kapitalistycznych tendencję zwyżkową i przekroczyła poziom przedwojenny. Jednak ze względu na to, że konsumcja w głównych krajach produkujących zwiększyła się bardzo znacznie w tym roku, światowe obroty mięsem były w roku 1950 mniejsze niż w 1949 a o 20% niższe niż w 1938. Eksport mięsa z krajów Imperium Brytyjskiego był niższy niż przeciętnie, mimo że udział tych krajów w ogólnym eksporcie światowym zwiększył się.

Produkcja mięsa w roku 1950 zwiększyła się w krajach kapitalistycznych dość znacznie, przekraczając o 5% poziom przedwojenny. Produkcja wołowiny i cielęciny była większa niż w 1949, a około 20% większa niż przed wojną. Wzrosła również produkcja wieprzowiny, szczególnie w Stanach Zjednoczonych, przekraczając prawie o jedną trzecią poziom przedwojenny. Natomiast produkcja baraniny zmniejszała się w ciągu omawianego roku do poziomu o 10% niższego niż przed wojną.

Konsumcja mięsa w 1950 r. w głównych okręgach produkcyjnych zwiększała się w dalszym ciągu. W Argentynie, Stanach Zjednoczonych i Kanadzie konsumcja mięsa na głowę była znacznie większa niż przed wojną. W Australii i Nowej Zelandii mimo znacznego wzrostu nie osiągnęła jeszcze wysokości przedwojennej. W Anglii konsumcja była znacznie wyższa niż w poprzednich latach jednak poziom jej był o 10 kg mniejszy niż przed wojną.

Światowe obroty mięsem zmniejszyły się na skutek większej konsumcji w krajach produkujących, zaprzestania eksportu z Argentyny do Wielkiej Brytanii, oraz przestawianiem się farmerów z produkcji mięsa na produkcję wełny. Światowy eksport wołowiny, który osiągnął 82% poziomu przedwojennego, w roku 1949, spadł w roku 1950 do 58% tego poziomu. Wywóz baraniny, mimo że znacznie przewyższał przedwojenny, był niższy od średniej z lat powojennych. Eksport bekonu i szynek znacznie przekroczył eksport przedwojenny dzięki odbudowie produkcji i eksportu europejskiego.

W roku 1950 kraje Imperium Brytyjskiego dostarczyły 35% światowego eksportu wołowiny i 85% eksportu baraniny podczas gdy przed wojną odpowiednie liczby wynosiły 30% i 80%. Wzrost europejskiego eksportu wieprzowiny obniżył udział krajów Imperium w eksporcie światowym do poziomu o 20% niższego niż w 1938.

Ze względu na to, że Wielka Brytania jest największym

importerem mięsa, całe Imperium jest również importerem netto. W imporcie angielskim kraje Imperium odgrywają obecnie znacznie większą rolę niż przed wojną /z wyjątkiem importu wieprzowiny/. W latach powojennych import mięsa i odpadków mięsnych stanowi przeciętnie 50% całego importu brytyjskiego. Przed wojną wynosił on zaledwie 40%. Szczegółowe dane co do obrotów światowych mięsem przedstawiają poniższe tabele.

Światowy eksport mięsa w latach 1938-1950
/ w tys.ton /

	1938	1942	1945	1946	1947	1948	1949	1950
Wołowina	755,5	541,2	431,7	622,2	650,4	562,3	622,7	441,6
Baranina	332,4	406,8	384,4	478,6	461,3	391,9	418,7	334,0
Wieprzow.	490,1	528,0	560,0	341,4	211,9 x/	210,9 x/	254,0 x/	386,6 x/
Bekon i szynka	394,5	373,8	307,1	221,0	164,2	145,9	169,1	264,3
mięso wiep. świeże i mrożone	85,4	115,1	197,0	80,5	30,8	53,7	71,7	114,9
mięso wiep. solone	10,2	39,1	55,9	39,9	16,9 xx/	11,3 xx/	13,2 xx/	7,4 xx/
Mięso w puszkach	150,9	411,5	407,4	595,5	262,6	232,1	194,3	242,0

Wołowina, bekon, szynki i mięso puszkowane - dane dla 13 krajów.
Wieprzowina świeża i mrożona - dane dla 12 krajów
Solona wieprzowina - dane dla 3 krajów
Baranina - dane dla 8 krajów

x/ z wyjątkiem eksportu solonej wieprzowiny z Argentyny
xx/ z wyjątkiem Argentyny.

Import świeżego mięsa do krajów Imperium Brytyjskiego
/ w tys.ton /

	1938	1942	1945	1946	1947	1948	1949	1950
Wołowina	415,6	404,4	37,2	207,2	326,7	161,3	186,3	181,3
Baranina	79,3	63,9	98,2	80,6	114,0	77,4	16,7	115,6
Bekon i szynki	299,5	91,3	39,2	48,6	26,8	43,0	108,6	209,1
Wieprzowina	28,2	89,0	176,2	64,6	8,0	9,8	6,7	18,4
Razem	819,6	648,6	350,8	401,0	475,5	271,9	328,3	524,4

Udział krajów Imperium w imporcie brytyjskim

w %%

	1938	1942	1945	1946	1947	1948	1949	1950
Wołowina	29,4	8,6	57,6	40,7	36,0	45,6	28,6	36,6
Baranina	80,8	77,1	82,5	73,0	71,3	79,[illegible]	84,9	84,8
Bekon i szynki	20,0	64,8	80,4	73,7	74,7	70,5	18,9	15,6
Wieprzow.	70,9	21,5	8,6	32,7	72,0	99,7	56,0	44,5
Mięso pusz.	9,2	8,1	9,6	19,5	20,4	38,7	23,3	20,1
Odpadki	28,1	33,0	40,3	45,4	39,0	42,4	37,7	45,2
Razem	39,5	37,6	57,4	52,0	49,5	61,0	46,9	46,7

Spadek produkcji mięsa w Afryce Południowej

W Afryce Południowej panuje obecnie silny kryzys mięsny. Ubój bydła obniżył się bardzo znacznie w stosunku do poprzedniego roku. Władze krajowe starają się powstrzymać ubój młodych zwierząt celem powstrzymania dewastacji pogłowia. Czynione są również starania mające na celu lepszą organizację dystrybucji. Afrykański urząd mięsny rozważa obecnie możliwości importu mięsa dla poprawienia ciężkiej sytuacji na rynku krajowym.

W pierwszych 6-ciu miesiącach roku 1951 ubój bydła w rzeźniach Afryki Południowej był o 56.000 sztuk niższy niż w tym samym okresie poprzedniego roku. Ubój owiec i kóz był w tym okresie o 24% większy niż w poprzednim roku a o 8% mniejszy niż w tym samym okresie 1949. W roku 1951 nasilenie uboju owiec i kóz przypada na pierwszy kwartał. W drugim kwartale było ono znacznie mniejsze. Ubój trzody chlewnej zmniejszył się o 4.000 sztuk w stosunku do poprzedniego roku, lecz był o 22.000 większy niż w pierwszym półroczu 1949. Poniższa tabela przedstawia zmiany w wysokości uboju w rzeźniach afrykańskich w ostatnich latach:

/ w tysiącach ton /

	1938	1948	1949	1950	styczeń-czerwiec 1949	1950	1951
Bydło	711	1.222	1.300	1.294	614	656	600
Owce i kozy	3.421	3.025	3.823	2.302	1.434	1.365	1.316
Świnie	291	619	800	821	386	412	408

Umowa Izraela z Urugwajem o dostawę mięsa

Pomiędzy Urugwajem i Izraelem została zawarta nowa umowa, na mocy której Urugwaj ma dostarczać do Izraela jedną trzecią zapotrzebowania tego kraju na mięso. Umowa jest ważna na okres dwóch i pół lat. W ciągu tego czasu Urugwaj zobowiązał się dostarczyć do Izraela 20.000 ton mięsa. Mini-

malne dostawy miesięczne wynoszą 500 ton.

Zmniejszenie racji bekonu w Anglii

Z dniem 30 grudnia racja bekonu w Anglii została obniżona z 4 oz do 3 oz tygodniowo. Równocześnie ceny bekonu, tak jak ceny sera, zostały podniesione o 10 d na lb. Oświadczenie Ministerstwa Wyżywienia podaje, że silna epidemia zarazy pyska i racic w Anglii i zagranicą doprowadziła do zmniejszenia zapasów co spowodowało konieczność obniżenia racji bekonu. Bekon nie może być przechowywany przez długi czas wobec tego chwilowe nawet zmiany w podaży powodują wahania racji.

W sierpniu Ministerstwo Wyżywienia zakupiło 214.800 sztuk świń bekonowych na ubój a we wrześniu 244.400. Nie podano jeszcze ilości zakupionych w październiku i listopadzie lecz przypuszczalnie zakupy w tych miesiącach przekraczały 200.000 sztuk. Pomiędzy połową listopada a połową grudnia z powodu zarazy pyska i racic zabito 1.870 sztuk świń, czyli że w porównaniu z miesięcznym ubojem 200.000 sztuk, straty wskutek wybuchu zarazy w Anglii są jeszcze stosunkowo małe. Pewne osłabienie dostaw z produkcji krajowej należy przypisać zatrzymywaniu świń na hodowlę w niektórych okręgach kraju. Na zmniejszenie produkcji bekonu wpłynęło również to, że wśród dostarczonych ministerstwu świń był większy niż zwykle procent świń słoninowych.

Dostawy bekonu z zagranicy również nie zostały w poważniejszym stopniu obniżone przez epidemię pryszczycy w Europie. Import bekonu w listopadzie wynosił 257.643 cwt podczas gdy w październiku zakupiono 277.542 a we wrześniu 148.621 cwt. Import z Danii, która jest największym dostawcą angielskim i która została bardzo silnie dotknięta zarazą, wynosił w listopadzie 197.235 cwt a w październiku 197.794 cwt. Jak widać z powyższych przykładów, zaraza pyska i racic spowodowała stosunkowo małe straty, zarówno w dostawach krajowych jak i zagranicznych. Należy jednak brać pod uwagę możliwość obniżenia się dostaw z tego powodu. O ile to nie nastąpi można się spodziewać, że racja bekonu zostanie podwyższona w niedługim czasie.

Eksport mięsa wieprzowego z Danii

Eksport mięsa wieprzowego z Danii w okresie styczeń-połowa listopada 1951 był o 12% większy niż w tym samym okresie 1950, a o 18% większy niż przed wojną. Eksport bekonu i szynek do Wielkiej Brytanii, mimo że stanowił mniejszą niż zwykle pozycję w całkowitym eksporcie, był o 6% większy niż w tym samym okresie 1950. Natomiast eksport do Niemiec Zachodnich drugiego co do wielkości rynku zbytu dla Danii, wykazał spadek o 30%. Dużym odbiorcą była również Francja, która importowała w omawianym okresie 15.000 ton w porównaniu do 21 ton w tym samym okresie 1950. Szczegóły eksportu mięsa wieprzowego z Danii przedstawia poniższa tabela:

1 styczeń - 18 listopad

	1938	1950	1951
	/ w tonach/		
Wielka Brytania x/	150.459	128.490	136.233
Niemcy Zachodnie	1.386 xxx/	25.739	18.073
Francja	xx/	21	14.999
Szwecja	xx/	4.587	2.513
Szwajcaria	xx/	674	1.700
Norwegia	xx/	125	298
Inne kraje	146	638	5.333

x/ bekon i szynki
xx/ ewentualny eksport zawarty w pozycji "inne kraje"
xxx/ przed wojną całe Niemcy

Eksport mięsa wieprzowego z Holandii

Eksport mięsa wieprzowego z Holandii wykazuje w ostatnich latach stały wzrost. W ciągu pierwszych 9 miesięcy roku 1951 był on o 76% większy niż w tym samym okresie 1950, a prawie dwukrotnie większy niż przed wojną. Eksport do Wielkiej Brytanii, która jest jej największym rynkiem zbytu był o 70% większy niż w poprzednim roku. Stanowił on 80% całego eksportu wieprzowiny z Holandii. Eksport holenderski na wszystkie inne rynki zbytu wykazywał również poważny wzrost. Poniższa tabela podaje geograficzne kierunki eksportu mięsa wieprzowego z Holandii:

	styczeń - wrzesień		
	1938	1950	1951
	/ w tonach /		
Wielka Brytania x/	19.463	18.997	32.372
Niemcy Zachodnie	1.273 xx/	3.797	5.484
Holend. Indie Zach.	16	24	203
Belgia	39	40	190
Inne kraje	196	96	2.039
R a z e m	20.987	22.954	40.288

x/ Prawie całkowicie bekon
xx/ Niemcy w granicach przedwojennych.

Niniejszą tabelą objęte jest mięso wieprzowe solone, suszone, gotowane i preparowane w inny sposób.

Ceny bydła i trzody chlewnej w różnych krajach

Średnie tygodn. ceny bydła /żywiec/

Kraj	Rynek	Data	Cena	Cena z przed tygodnia	Cena z przed roku
Anglia	cena				
woły	kontrol	7.XII.51	114s	109s	103s
produkcji krajowej	za cwt				

K r a j	Rynek	Data	Cena	Cena z przed tygodnia	Cena z przed roku
Irlandia bydło opasowe	Dublin za cwt	28.XI.51	92s 9d	91s	85s 3d
Kanada good steers	Toronto za 100 lb	3.XI.51	33,45 $	33,75 $	26,85 $
Stany Zjed. choice steers	Chicago za 100 lb	1.XI.51	36,13 $	36,24 $	30,75 $
Argentyna woły eksportowe	Liniers za kg	2.XI.51	1,277 peso	1,264 peso	0,810 peso

Anglia: woły gatunek A, 56% killing out percentage
Kanada: do 1.000 lb
Argentyna: 460 - 490 kg
Stany Zjednoczone: poprzednio klasyfikowane jako "good steers"

Średnie tygodniowe ceny trzody chlewnej

K r a j	Rynek	Data	Cena	Cena z przed tygodnia	Cena z przed roku
Anglia myte świnie	Cena kontrol za score	7.XII.51	50s 11d	50s 6d	45s 6d
Irlandia pierwszy gat. świń	Dublin za cwt	28.XI.51	270 do 275s	265 do 270s	210 do 215s
Kanada Świnie B1 dressed	Montreal za 100 lb	3.XI.51	29,11 $	29,11 $	28,11 $
Stany Zjedn. prosięta za 100 lb	Chicago	3.XII.51	19,60 $	19,89 $	19,08 $
Dania świnie bekonowe za kg	cena kontrol.	16.XI.51	450 ore	450 ore	396 ore

Dania: waga świń 60 - 70 kg
Irlandia: Kanada, Stany Zjednoczone + waga żywca
Anglia: z wyjątkiem "quality premium"

Spadek eksportu masła i jaj z Australii

Australijski eksport masła wynosił w okresie lipiec-październik 1951 - zaledwie 3,2 mln funtów, w porównaniu z 20,6 mln w tym samym okresie poprzedniego roku. Eksport jaj spadł prawie o połowę. Wywóz jaj w skorupkach wzrósł prawie o 300.000 tuzinów do 7,1 mln tuzinów. Natomiast wywóz jaj w płynie spadł z 7,3 mln funtów w 1950 na 2,7 mln funtów w okresie lipiec-październik 1951.

Trudności na rynku mleczarskim w Niemczech Zachodnich

Problem zaopatrzenia Niemiec Zachodnich w masło zawsze był bardzo trudny. W roku 1951 sytuacja zaostrzyła się po dwukrotnym podniesieniu cen na produkty mleczarskie. Cła dla dostaw zagranicznych okazały się tak wysokie, że wywóz do Niemiec Zachodnich zaczął się kurczyć w bardzo szybkim tempie. W ciągu pierwszych 9 miesięcy roku import masła zmniejszył się o 29% w porównaniu z tym samym okresem poprzedniego roku, głównie dzięki zmniejszeniu dostaw z Holandii. Bardzo duży import sera we wrześniu przed ponownym podwyższeniem cła, spowodował to, że całkowity import sera w pierwszych 9 miesiącach roku był o 9% wyższy niż w poprzednim. Przeszło połowę tego importu stanowiły dostawy z Danii a następnie dostawy z Holandii. Import jaj w omawianym okresie był o 19% mniejszy niż w 1950 ze względu na obniżenie dostaw ze wszystkich prawie źródeł.

Władze zachodnio-niemieckie starają się różnymi środkami poprawić sytuację. Niedawno przydzielono 1,2 mln $ na przywóz masła z Holandii. Nie zmieniło to jednak sytuacji ponieważ, jak donosi "Handelsblatt", Holandia nie nadesłała ani jednego kilograma masła ze względu na zbyt wysokie cła zachodnio niemieckie. Poważnym czynnikiem jest również obniżenie zdolności nabywczej ludności w Niemczech Zachodnich, dla której masło po cenie maksymalnej 5,70 DM za 1 kg jest zbyt drogie. Holendrzy domagają się 4,06 guldena za 1 kg co przy wysokich cłach uniemożliwia wszelkie transakcje z Niemcami Zachodnimi. Nie wiadomo jeszcze czy przewidziany import masła duńskiego w przyszłym roku, w wysokości 15.000 ton zostanie zrealizowany z powodu wysokich cen, dużych obciążeń importowych oraz dalszego osłabiania się siły nabywczej konsumentów zachodnio niemieckich. Import produktów mleczarskich do Niemiec Zachodnich przedstawia poniższa tabela:

	1938	1950	1951 x/
		styczeń - wrzesień	
		w cwt	
M a s ł o			
Szwecja	181.501	161.164	158.432
Dania	549.716	141.076	125.010
Holandia	197.835	282.209	83.328
Nowa Zelandia	24.204	xx/	46.689
Norwegia	3.356	44,624	28.873
Finlandia	96.680	xx/	14.917

Węgry	37.229	3.149	6.486
Irlandia	25.574	8.000	xx/
Czechosłowacja	4.230	16.887	xx/
Inne	252.859	8.098	9.711
R a z e m	1.373.184	665.197	473.446
S e r			
Dania	68.570	278.745	385.176
Holandia	236.878	323.878	301.373
Francja	2.901	33	6.468
Włochy	7.675	1.348	829
Finlandia	34.772	8.242	xx/
Norwegia	14.110	161	xx/
Szwecja	3.096	47.732	xx/
Nowa Zelandia	xx/	9.381	xx/
Inne	83.295	2.954	39.995
R a z e m	451.297	671.787	733.841
J a j a	w Gt.hds.		
Holandia	2.093.816	6.118.889	6.091.096
Dania	2.344.357	1.673.824	1.437.389
Szwecja	209.842	1.282.983	913.375
Francja	250	1.641.349	601.432
Węgry	263.900	96.658	197.183
Norwegia	51.442	307.017	88.277
Finlandia	291.400	44.192	71.241
Irlandia	408.633	xx/	20.925
Belgia	552.058	293.958	xx/
Inne	2.818.298	877.067	587.839
Razem	9.003.996	12.336.037	[illegible].008.757

x/ Szacunek
xx/ Ewentualny import zawarty w pozycji "inne kraje"
1938 dotyczy importu całych Niemiec z wyjątkiem obrotów z Austrią.

Spadek masła i sera z zagranicy w roku 1951 spowodował szereg niekorzystnych zmian na rynku Niemiec Zachodnich. Mimo że starano się podnieść produkcję tych artykułów, sprzedaż mleka w ciągu pierwszych 10 miesięcy zmniejszyła się na korzyść produkcji masła o 7,1% w stosunku do tego samego okresu 1950. O spadku stopy życiowej w Niemczech Zachodnich może świadczyć fakt, że przy ostrym spadku importu masła zapasy jego wzrosły w dniu 1 grudnia 1951 do 26.383 ton w porównaniu z 19.226 ton w grudniu 1950.

Meldunki z argentyńskiego rynku skór surowych

Od pewnego już czasu koła handlowe w Buenos Aires spodziewały się rewizji oficjalnych cen eksportowych na skóry surowe ustalanych przez Instituto Argentino de Promocion del Intercambio /IAPI/ ponieważ były one niewspółmiernie wysokie w porównaniu z panującym poziomem cen na innych rynkach. I tak np. w porównaniu do oficjalnych cen IAPI

wynoszących uprzednio 41,75 d za lb Frig. Heavy Ox ceny tego samego gatunku skór płacone przez międzynarodowych hurtowników nie sięgały w tym czasie do 30 d/lb fob.

Obniżka oficjalnych cen IAPI dokonana w drugiej połowie grudnia r.ub. była jednak mniejsza niż ogólnie sądzono wynosząc około 10%. Nowe ceny w/g notowań na ultimo grudnia wynosiły 37,69 d za lb B.A. Frig. Heavy Ox i 41,48 d/lb za B.A. Frig.Extremes 14/16 kg. "Ta nieznaczna obniżka ceny nie zmieni sytuacji - pisze The Leather World - w której mało który kraj może pozwolić sobie na kupno skór surowych po oficjalnych cenach IAPI".

Powyższa polityka władz argentyńskich zmierzająca do "przetrzymania" ogólnej zniżki cen na skóry na rynkach światowych w drugiej połowie ub.roku okazała się fiaskiem i była jedną z głównych przyczyn poważnego spadku eksportu skór argentyńskich w trzecim kwartale ub.r. oraz w miesiącach następnych, za które brak jeszcze dokładnych danych.

W okresie od początku lipca do końca września 1951 r. Argentyna zdołała ulokować na rynkach zagranicznych jedynie około 720 tys.skór mokrych solonych wobec 2.470 tys.sztuk eksportowanych w pierwszym półroczu 1951 r. i 1.900 tys. sztuk wywiezionych w trzecim kwartale 1950 r. W odniesieniu do mokrych skór cielęcych, "extremes" i "kips" spadek eksportu w III kwartale 1951 był również znaczny wynosząc około 370.000 sztuk w porównaniu z poziomem eksportu o rok wcześniej. Ogólnie zatem biorąc Argentyna eksportowała w pierwszych trzech kwartałach 1951 r. 4.310 tys.mokrych skór solonych wobec 7.070 tys.w tym samym okresie 1950 roku, czyli o 39% mniej. W odniesieniu do skór suszonych solonych spadek wywozu w porównaniu z rokiem poprzednim wyniósł około 30%. W pierwszych trzech kwartałach 1951 r. Argentyna eksportowała jedynie 550 tys.tych skór z czego 450 tys. w pierwszej połowie roku.

Najsilniejszy spadek eksportu skór argentyńskich miał miejsce z przeznaczeniem do Europy Zachodniej i Stanów Zjednoczonych.

Najlepszym rynkiem zbytu dla Argentyny w trzecim kwartale 1951 r. były kraje demokracji ludowej, które odebrały w tym czasie 410.000 sztuk mokrych skór solonych, czyli 57% ogólnego eksportu tych skór w tym czasie. W 1950 r. eksport do krajów tych był jednak w III kwartale wyższy wynosząc 610 tys.sztuk.

Anglia, będąca jednym z najpoważniejszych odbiorców skór surowych z Argentyny, importowała w III kwartale 1951 r. jedynie 20.000 sztuk mokrych w porównaniu z 340.000 przywozu w pierwszej połowie roku, czyli trzykrotnie mniej niż o rok wcześniej. Biorąc pod uwagę dane za 15 miesięcy importu mokrych skór argentyńskich do Anglii 1950 i 1951 roku należy stwierdzić, że import ten nie przekraczał 30.000 sztuk miesięcznie będąc prawie sześciokrotnie mniejszy niż w poprzednich latach.

Nie mniejszy spadek eksportu skór argentyńskich zano-

tować można z przeznaczeniem do Stanów Zjednoczonych. W 1950 roku Stany Zjednoczone odebrały w pierwszych trzech kwartałach około 880.000 sztuk podczas gdy w tym samym czasie r.ub. import ich wyniósł 720.000 z czego jedynie 92.000 w trzecim kwartale.

Według wiadomości z ostatnich dni grudnia eksportowy rynek argentyński wykazywał nieco większe ożywienie w porównaniu z okresem poprzedzającym święta. Sprzedano w tym czasie pewną niewielką partię suszonych skór surowych do Hiszpanii po oficjalnych cenach IAPI. Koła handlowe donoszą również o dużej transakcji - mowa o 50.000 ton - płatnej w wolnych dolarach,co do której brak jeszcze szczegółowszych wiadomości.

Ceny w Chicago w styczniu 1952 i 1951

Poniższe zestawienie ilustruje różnicę cen skór surowych notowań na giełdzie w Chicago w dn.2/I 1952 r. i 3/I.1951 r. /w centach za lb/

	3/I.1951	2/I.1952
wołowe krajowe lekkie i ciężkie	34-38	19,5 ciężkie 26,0 lekkie
Colorado 60 lb i więcej	31	16,5
Buhaje krajowe 65 lb i wyżej	25	15,5
Woły Texas 65 lb i wyżej	31,5	17,5
Krowy lekkie krajowe 45-60 lb	37,5- 38	25-26
Skóry cielęce collectors	-	32,5
końskie Nr.1 w $ za szt.	12,5-13,5	8,50-9,00

Przetwory spożywcze art. kolonialne, owoce i warzywa

Meldunki ze światowego rynku cukru

Jak już pisaliśmy w 32/35 numerze WHZ w dn.20 listopada rozpoczęły się w Londynie rozmowy między krajami Wspólnoty Brytyjskiej produkującymi cukier. Pełny tekst zawartej umowy będzie ogłoszony w ciągu 2-ch tygodni. Podstawą niniejszej umowy były porozumienia zawarte w latach 1949 i 1950. Nowo zawarta umowa wchodzi w życie natychmiast i obowiązuje do końca roku 1959. Regulując sprzedaż cukru jak również zapewniając stały zbyt 8-letnia umowa cukrowa wpłynie niewątpliwie bardzo korzystnie - jak podaje prasa angielska - na rozwój produkcji cukru w krajach eksportujących. Łączne kwoty eksportowe dla krajów Imperium Brytyjskiego wynoszą 2.375.000 ton cukru rocznie z czego przypada na:

Bryt.Indie Zach. i Gujanę Bryt.	900	tys.ton
Australię	600	" "
Mauritius	470	" "
Unię Poł.Afryk.	200	" "
Fidżi	170	" "
Honduras Bryt	25	" "
Afrykę Wsch.	10	" "

Honduras Brytyjski i Afryka Wschodnia nie podpisały jeszcze umowy, ale zastrzegły sobie późniejsze przystąpienie. To samo odnosi się do St.Vincent z kwotą eksportową 1.500 ton. Z powyższych ilości Wielka Brytania zobowiązała się kupić 1.568.000 ton, a Nowa Zelandia 75.000 ton, po jednolitych cenach dla wszystkich producentów cukru, ustalanych corocznie. Ponad kontyngentowe ilości cukru mogą być sprzedane po cenach wolnorynkowych do Anglii i Kanady. Cena cukru surowego z krajów imperialnych została ustalona na rok 1952 na Ł 38 10s za tonę, t.zn. jest wyższa o Ł 5 12s 6d w porównaniu z rokiem 1951. Nowo zawarta umowa zastrzega sobie ewentualne połączenie z Międzynarodowym Układem Cukrowym.

Stany Zjednoczone ustaliły ostatecznie kwotę importową cukru na rok 1952 na 7.700.00 sh. ton, w przeliczeniu na cukier surowy. Udział Kuby wynosi 2.424.571 sh. ton, a krajów innych dostawców 33.429 sh.ton. Szczegółowa lista kwot wyznaczonych przez USA przedstawia się następująco:

Kuba	2.424.571	sh. ton
Stany Zjednoczone		
cukier buraczany	1.800.000	" "
cukier trzcinowy	500.000	" "
Hawaje	1.052.000	" "
Puerto Rico	910.000	" "
Wyspy Dziewicze	6.000	" "
Filipiny	974.000	" "

SOPOT

Belgia	197,4
Kanada	378,5
Chiny i Hong Kong	193,3
Czechosłowacja	176,6
Rep.Dominika	4.473,7
Hol.Indie Wsch.	141,8
Guatemala	224,6
Haiti	618,3
Honduras	2.302,7
Meksyk	4.045,7
Holandia	146,6
Nikaragua	6.857,1
Peru	7.456,2
Salwador	5.507,0
Anglia	235,2
Wenezuela	194,5
inne kraje	28,8
nieprzydzielone rezerwy	250,0

Ponadto USA przyznały następującym krajom kontyngenty cukru rafinowanego:

Hawaje	29.616	ton
Puerto Rico	126.033	"
Filipiny	59.920	"
Kuba	375.000	"

W roku 1951 Departament Rolnictwa US ustalił pierwszą kwotę importu na 8.000.000 sh.ton, następnie w dniu 8 czerwca podniósł je do 8.250.000 sh.ton na skutek wzrostu cen. W październiku ub.r. po powtórnej rewizji kwota ta została obniżona do 7.900.000 sh. ton. Departament Rolnictwa wyjaśnia, że ogólne obniżenie kwot w 1952 roku spowodowane było zmniejszeniem się popytu na cukier krajowy. Niski poziom cen, jaki notowano na rynku amerykańskim był nieopłacalny dla krajowej produkcji cukru buraczanego i trzcinowego.

Sytuacja cukrowa w Austrii

Wstępne szacunki oceniły zbiór buraka cukrowego w Austrii w 1951 r. na 1.100.000 ton, czyli o 95.000 ton więcej niż w roku poprzednim. Produkcja cukru białego waha się w granicach 145 - 150.000 ton. Zapotrzebowanie kraju oceniane jest na 169.000 ton rocznie, czyli że 86 - 89% pokryte będzie z produkcji krajowej. Od zakończenia wojny produkcja cukru białego w Austrii wzrosła z 22.800 ton w 1946/47 na 103.300 ton w 1950/51. Konsumcja na głowę wynosiła przed wojną 23,3 kg., a obecnie wzrosła do 24,4 kg. Wzrost spożycia cukru wywołany był w pierwszym rzędzie zwiększoną konsumcją słodyczy.

Produkcja cukru w Danii

Według przewidywań miarodajnych czynników duńskich, produkcja cukru w okresie kampanii cukrowej 1951/52 wyniesie przypuszczalnie około 325.000 - 330.000 ton, osiągając prawie rekordowy poziom roku poprzedniego - 335.000 ton.

Na eksport przeznacza się 120.000 ton. Z ilości tej przyrzeczono już Norwegii 35.000 ton, Szwecji 30.000 ton i Finlandii - 5.000 ton. Poza tym przewidziana jest dostawa 15.000 ton do Niemiec Zachodnich.

Wielka Brytania kupuje cukier za dolary

Według wiadomości podanych przez Dominican Republic Information Centre w New Yorku, Rep.Dominikańska zawarła z Anglią kontrakt na dostawę cukru w 1952 roku, płatny w dolarach. Pierwszą partię cukru w ilości 100.000 ton zakupiła Anglia płacąc po 5,10 ¢ za lb. na następne transakcje cena będzie zafiksowana w ciągu roku.

W końcu grudnia po świętach cena cukru Kontrakt Nr.4 na giełdzie nowojorskiej utrzymywał się na poziomie 4,90 ¢ za lb z dostawą na styczeń. Jednak otwarcie giełdy po Nowym Roku przyniosło ostry spadek cen. Cukier Kontrakt Nr.4 z dostawą na marzec spadł o 11 punktów do poziomu 4,68 ¢ za lb. Wszystkie późniejsze pozycje notowane są po tej cenie. Jest to nowa najniższa cena cukru od początku 1951 roku. Przyczyniło się do tego niewątpliwie zmniejszenie kwot importowych do Stanów Zjednoczonych. Ponadto Kuba spodziewa się wyjątkowo dużej produkcji cukru w 1952 r. i o ile światowy brak dolarów pogłębi się jeszcze, Kuba może mieć znaczne ilości niesprzedanego cukru na koniec 1952 roku. Takich niesprzyjających perspektyw - jak podaje prasa angielska - Kuba nie posiadała od kilku lat.

Z Hawany donoszą, że rząd kubański zamierza wprowadzić specjalną opłatę w wysokości 6 ¢ na worku cukru wyprodukowanego na Kubie. Fundusze zebrane z tego tytułu użyte będą na wywłaszczenie i naprawę kolei kubańskich, będących własnością brytyjską.

Na skutek niedotrzymania warunków umowy przez rząd Persji - Związek Radziecki wstrzymał eksport 6.000 ton cukru. Rząd perski tłumaczy się, że nie może wysłać obecnie do ZSRR 1.200 ton bawełny, ponieważ nie posiada funduszów na jej skup.

Kakao

Spadek światowej produkcji kakao w 1951/52 roku

Światowa produkcja kakao w 1951/52 roku oceniana jest przez Foreign Crops & Markets na 1.672 mln lbs czyli, że jest o 3% niższa od rekordowo wysokiej produkcji 1.742 mln lbs z roku poprzedniego. Dla porównania, wyżej wymieniony biu-

letyn podaje, że produkcja kakao w 1949/50 roku osiągnęła 1.722 mln lbs, a przed wojną 1.579 mln lbs.

Przewidywane zmniejszenie zbiorów w bieżącym sezonie wywołane jest głównie złymi warunkami atmosferycznymi jak również rozszerzającą się zarazą strąków kakaowych w Afryce Zachodniej. Całkowita produkcja Złotego Wybrzeża oszacowana jest na 585 mln lbs - czyli o 5 mln lbs mniej niż w sezonie poprzednim. Produkcja Nigerii nie przekroczy przypuszczalnie 235 mln lbs wobec 247 mln w 1950/51 roku. Francuska Afryka Zachodnia osiągnie w najlepszym wypadku 110 mln lb w porównaniu do 133 mln lb w 1950/51 roku. Nieznaczna poprawa w zbiorach kakao oczekiwana jest we Francuskim Kamerunie i Afryce Równikowej. Spadek tegorocznej produkcji spodziewany jest również w Ameryce Południowej. Oczekiwany wzrost produkcji kakao o 10 mln lbs do poziomu 310 mln lbs w Brazylii nie skompensuje ogromnego zmniejszenia w Ekwadorze z 61 mln lb w 1950/51 na 43 mln lb w 1951/52. Dla wyjaśnienia należy dodać, że produkcja kakao w Ekwadorze w 1950/51 roku była niezwykle wysoka.

Nowojorska giełda kakao ogłosiła, że import kakao do USA w 1951 roku wyniósł łącznie 4.321.000 worków /à 60 kg/, czyli o 418.000 worków mniej niż w roku poprzednim.

Eksport kakao z Nigerii w ciągu dwóch pierwszych miesięcy nowego sezonu 1951/52 wyniósł 10.398 ton wobec 6.704 tony w odpowiednim okresie poprzedniego sezonu.

W okresie poświątecznym na giełdzie nowojorskiej notowano mocniejszą tendencję kakao. Bahia oferowała kakao w transakcjach natychmiastowych po 30 ¢ za lb fob, które nie znajdowało nabywców. Większe ożywienie zanotowano w transakcjach terminowych. Kakao ze Złotego Wybrzeża z terminem dostawy styczeń-marzec sprzedawano po 260 - 262s 6d za 50 kg cif północne porty Kontynentu. Kamerun Francuski oferował kakao po 232,5 fr. za 50 kg cif z dostawą styczeń-luty główne porty Kontynentu.

Rynek nasion oleistych i olejów

W okresie poświątecznym na międzynarodowym rynku nasion oleistych i olejów zanotowano znaczne osłabienie tendencji. Jedynie w odniesieniu do siemienia lnianego i oleju lnianego zaobserwowano odwrotną tendencję, wywołaną przewidywanym brakiem w miesiącach późniejszych.

Siemie lniane z Kanady, oferowane było na Kontynent z dostawą na styczeń-luty po $ 224 fob, a na kwiecień-maj po $ 222. Argentyna podniosła bardzo znacznie ceny siemienia lnianego z nowych zbiorów, które są trudne do przyjęcia. Olej lniany wykazywał tendencję zwyżkową. Cena oleju lnianego podniosła się do Ł 192 za tonę w bębnach cif. Jak podaje Public Ledger Szwajcaria zakupiła orzech ziemny z dostawą na styczeń po Ł 82 10s, a już Austrii proponowano po cenie Ł 85. Sudański orzech ziemny niełuszczony na skutek braku popytu staniał. Nowa cena wynosi Ł 72 10s.

Z rynku nasion bawełny donoszono, że Portugalska Afryka Zach. sprzedała Anglii, z krótkim terminem dostawy, nasiona bawełny po Ł 35 10s, a obecnie żąda już Ł 37. Na odcinku ziarna rycynusowego nie zanotowano żadnych zmian. Sprzedawcy żądali po Ł 101 10s za tonę ex-ship, a kupujący dawali nie więcej niż Ł 100. Pomimo braku ofert na soję z Mandżurii i Brazylii, soja amerykańska nawet po zniżonej cenie do $ 110,50 za tonę nie znalazła nabywców. Podobnie kształtowała się sytuacja na rynku kopry, którą oferowano z krajów Cieśninowych z dostawą na luty-marzec po Ł 87 10s bez rezultatu. Spadła również cena kopry filipińskiej do $ 190 za tonę, luzem, lecz również nie znajdowała nabywców. Obniżyła się również cena kopry z Nowych Hebrydów. Rynek ziarna palmowego we wszystkich odmianach, był głównie nominalny. Oczekuje się jednak wzmocnienia tendencji na skutek zapowiedzianego wznowienia zakupów przez Niemcy Zachodnie. Ziarno palmowe z Konga Belgijskiego spadło z 9.250 fr. na 9.150 fr. za tonę.

Według oceny FAO sytuacja na odcinku produkcji siemienia lnianego i oleju lnianego w Argentynie przedstawia się następująco /w przeliczeniu na olej/ w tonach:

	1951	1950
Remanent począt.		
siemie lniane	46.000	64.000
olej lniany	209.000	300.000
Zbiór siemienia	187.000	216.000
Zapasy	442.000	580.000
Konsumcja	78.000	78.000
Eksport	324.000	248.000

Według oceny podanej przez BIKI zbiór siemienia lnianego w Argentynie w sezonie 1951/52 wyniesie 400.000 ton wobec 532.000 w 1950/51 i 676.000 ton w roku 1949/50.

Zgodnie z prowizoryczną oceną Departamentu Rolnictwa USA światowy zbiór orzechów ziemnych w 1951 roku wyniósł 10.300 tys. ton wobec 10.200 tys.ton w roku poprzednim /bez ZSRR/. Poniższa tabela podaje produkcję orzecha ziemnego z rozbiciem na główne obszary uprawy /w tys.ton/:

Azja	7.022
Afryka	2.086
Ameryka Półn.	835
Ameryka Poł.	277
Europa	24
Australia	9

K a w a

Import kawy do USA w roku 1951 wzrósł w porównaniu z rokiem poprzednim o 1.250.000 worków osiągając 19.700.000 worków a 60 kg.

W okresie przedświątecznym giełda nowojorska wykazywała duże ożywienie wywołane wykonywaniem transakcji kryją-

cych. Po chwilowym spadku w okresie bezpośrednio poświątecznym, cena kawy zwyżkowała rekompensując z nadwyżką ten spadek. Kawa kolumbijska z dostawą natychmiastową notowana była na giełdzie nowojorskiej po 58 1/4 - 58 1/2 ¢ za lb. Transakcje gotówkowe na krótkie terminy notowano po 58 ¢ ex dock New York, kawę Sanots Nr.4 notowano w tym samym okresie po 51 1/4 ¢ za lb. fob.

Światowy zbiór fig suszonych znów poniżej przeciętnej

Zbiór fig suszonych w 1951 w niektórych ważniejszych krajach produkujących oceniany jest na 171.500 sh. ton wobec 182.200 w 1950 i 196.700 ton w 1949 roku. Ostatnie szacunki są niższe o 14% od przeciętnej lat 1940-49 i o 15% od przeciętnej lat 1945-49. Wzrost produkcji w roku 1951 miał miejsce w Algerze, Grecji i Turcji - głównych krajach eksportujących. Włochy najpoważniejszy producent suszonych fig donosiły o znacznym zmniejszeniu produkcji. Zbiór fig suszonych w głównych krajach produkujących przedstawia się następująco /w sh.tonach/ :

	1951	1950
Włochy	42.900	64.400
Alger	33.000	22.700
Turcja	30.000	25.300
Grecja	27.500	24.700
Portugalia	12.000	16.800
Syria	2.200	3.300
Argentyna	500	600
USA x/	23.400	24.400
łącznie	171.500	182.200

x/ w/g nieoficjalnych szacunków

Eksport fig suszonych w sezonie 1950/51 wyniósł 55.000 sh.ton, czyli że wyniósł około 35% całego zbioru fig w krajach eksportujących. Najpoważniejszym eksporterem były: Turcja - 17.800, Alger - 11.356 i Grecja - 11.000 sh.ton. Udział Turcji w światowych obrotach tym artykułem wyniósł ca 32%. Głównym odbiorcą w omawianym sezonie były: Niemcy Zachodnie, Anglia, Francja i inne kraje Europy Zachodniej. Eksport w sezonie 1951/52 jest bardzo słaby.

Wytwory pochodzenia mineralnego

Meldunki z rynku węglowego

W okresie sprawozdawczym zanotowano następujące najważniejsze wydarzenia na rynkach węglowych krajów kapitalistycznych.

Wydobycie węgla w Wielkiej Brytanii wzrosło w r. 1951 /w porównaniu z r.1950/ o 6 mln ton, i wyniosło 222,1 mln ton. W tym samym czasie spożycie - wedle tymczasowych danych - wzrosło o 6 lub 7 mln ton. Jednak mimo wykonania planu wydobycia węgla - gospodarka węglowa Wielkiej Brytanii stoi nadal wobec poważnego i długotrwałego kryzysu.

Wydobycie węgla w Niemczech Zachodnich w ciągu 11 miesięcy 1951 r. wzrosło /w porównaniu z tymże okresem czasu 1950 r./ o około 8 mln ton i wyniosło 109,1 mln ton. Zatem wydobycie w ciągu całego 1951 r. wyniosło zapewne około 118 mln ton /wobec 110,7 w r.1950/.

Wydobycie węgla we Francji /bez Saary/ w r.1951 wyniosło wedle prowizorycznych obliczeń około 55,3 mln ton, t.zn. o około 2,8 mln ton więcej aniżeli wydobycie w roku 1950 /52,5 mln ton/.

Ogółem wzrost wydobycia węgla w krajach kapitalistycznych Europy w r.1951 w porównaniu z wydobyciem w r.1950 można ocenić na około 19 mln ton.

Parlament w Bonn mimo sprzeciwu Niemieckiej Partii Komunistycznej ratyfikował plan Schumana.

Minister spraw wewnętrznych Stanów Zjednoczonych zapowiedział, że eksport węgla amerykańskiego w r.1952 prawdopodobnie osiągnie rekordową ilość 78 mln ton /sądzić należy że ton "krótkich" t.zn. odpowiadających 907 kg/ wobec 77,4 mln ton wyeksportowanych w r.1947 i 64 mln ton wyeksportowanych w r.1951, z których 29,4 mln ton /również zapewne "krótkich" trafiło do Europy. /Statystyka europejskiego importu węgla amerykańskiego będzie jednak mniejsza o ilości załadowane w portach amerykańskich w grudniu, które zostaną wyładowane w portach europejskich dopiero w styczniu. Roczny europejski import amerykańskiego węgla ocenia się wedle tymczasowych danych na 23 mln ton metrycznych/.

Wielka Brytania w umowie handlowej na r.1952 zobowiązała się dostarczyć Szwecji 1,2 mln ton węgla /wobec 800 tys.ton w r.1951/ a Finlandii 160 tys.ton węgla i

I/1213

koksu /t.zn.również większą ilość aniżeli w r.1951/.

W Wielkiej Brytanii podniesiono z dniem 1 stycznia 1952 r. ceny wewnętrzne węgla przeciętnie o 5 sh na tonie. Wobec jednocześnie zarządzonej podwyżki kolejowych frachtów węglowych przeciętnie o 3 i 1/2 sh na tonie - razem ceny węgla na rynku wewnętrznym wzrosną przeciętnie o 8 i 1/2 sh na tonie.

Wobec późnego przekazania planu eksportu Ruhry oraz ogólnych trudności, na jakie natrafiały dwustronne negocjacje węglowe - Komitet Węglowy Europiejskiej Komisji Gospodarczej nie mógł w normalnym terminie uzgodnić kwartalnego rozdziału europejskiego eksportu węgla i koksu na I kwartał 1952 r. i poprzestał na opublikowaniu programów eksportowych węgla i koksu poszczególnych eksporterów europejskich tylko na styczeń 1952 r. /które podajemy poniżej/.

"Bundestag" ratyfikował "plan" Schumana

W ślad za parlamentem francuskim - również i "Bundestag" w Bonn ratyfikował "plan" Schumana. W toku obrad nad ratyfikacją deputowany KDP Renner wystąpił z wnioskiem odroczenia debaty. "Narodowi należy dać możność zajęcia stanowiska wobec planu Schumana - oświadczył on. Obroncy tego planu chcą oszukać i wprowadzić w błąd Niemcy. Obawiają się oni głosu narodu i dlatego żądają głosowania w przyspieszonym tempie. Komunistyczna grupa poselska żąda debaty nad planem, który jest narzucony narodom Europy Zachodniej przez imperjalistów amerykańskich. Ci, którzy nie zgadzają się na przerwę w debacie - powiedział Renner - przyznają, że obawiają się głosu opinii publicznej i, że chcą przeforsować plan wbrew woli narodu".

Wniosek Rennera został odrzucony przez adenauerowską większość reakcyjną, przy czym schumacherowcy wstrzymali się od głosowania, popierając w sposób oczywisty zwolenników szybkiej ratyfikacji "planu" Schumana. W trzecim czytaniu "plan" Schumana został przyjęty wiekszością 232 głosów przeciwko 143. W wielu miastach zachodnio-niemieckich odbyły się masowe demonstracje przeciwko "planowi" Schumana. Gmach Bundestagu otoczono policją a drogi do Bonn obsadzono przez silne oddziały tejże.

Eksport węgla amerykańskiego do Europy

Agencja AND informuje z Waszyngtonu, że wedle oświadczenia amerykańskiego ministra spraw wewnętrznych Chapmana, eksport amerykańskiego węgla w r.1952 osiągnie rekordową ilość 78 mln short ton. Na podstawie obecnego zapotrzebowania można oceniać - zdaniem Chapmana - że eksport do Europy i innych kontyngentów poza Ameryką Północną wyniesie 50 mln ton, zaś eksport do Kanady na 28 mln ton. Dotychczas w historii amerykańskiego eksportu węgla największy był eksport w r.1947, kiedy wyniósł 77.400.000 ton. W r.1951

eksportowały Stany Zjednoczone 64 mln ton węgla. Z tego Europa Zachodnia otrzymała 29,4 mln ton. W r.1950 cały eksport amerykańskiego węgla wyniósł zaledwie 29 mln ton. Ogromne powiększenie zapotrzebowania europejskiego przyczyniło się w pierwszym rzędzie do tak znacznego wzrostu eksportu. Kierownik urzędu powołanego niedawno dla kontroli gospodarki paliwami z punktu widzenia potrzeb "obronnych" Charles O.Conner zaznaczył, że amerykańskie kopalnie węgla będą mogły pokryć zapotrzebowanie tak kraju jak i zagranicy jeśli będą rozporządzały odpowiednim wzrostem wyposażenia oraz ilości sił roboczych.

Senator Allen J.Ellender, który niedawno wrócił z podróży po Europie, skrytykował fakt, że w ramach kredytów uchwalonych przez Kongres USA na "pomoc" gospodarczą dla Europy, przeznaczono 800 mln dolarów na transport amerykańskiego węgla do Europy. Zdaniem wyżej wymienionego senatora kwotę tą należało raczej przeznaczyć na opłacenie bezrobotnych górników niemieckich, których zadaniem byłoby wydobycie brakującej Europie ilości węgla.

Plany załadunków europejskich eksporterów w styczniu 1952r.

Ogłoszone przez Komitet Węglowy Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ w Genewie plany załadunków węgla i koksu poszczególnych eksporterów na styczeń 1952 r. przedstawiają się następująco:

Węgiel i brykiety — w tys.ton

Kraj	eksport zaplanowany z krajów								
	Belgii	CSR	Francji Saary	Franc. Afryki Półn.	Polski	Jugosławii	W.Brytanii	Niemiec	Razem
Austria	-	20	6	-	83	-	-	154	263
Belgii	-	-	-	-	25	-	3	28	56
Dania	-	-	-	-	-	-	72	11	83
Finlandii	5	-	-	-	83	-	7	3	98
Francja i Saara	53	-	-	2	120	-	38	177 a/	390
Franc.Afryka Płn.	-	-	13	-	-	-	-	-	13
Grecja	-	-	-	-	-	-	-	24	24
Islandia	-	-	-	-	6,5	-	1	-	7,5
Irlandia	-	-	-	-	-	-	103	3	106
Włochy i Triest	62	13	43	7	83	7	33	250 b/	498
Luksemburg	5	-	7	-	-	-	-	10	22
Holandia	23	-	-	-	-	-	15	174	212
Norwegia	5	-	-	-	-	-	20	3	28

a/ Z wyłączeniem wymiany z Saary 152.000 ton
b/ Z których 7.000 ton dla Triestu

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Portugalia	3	-	-	-	-	-	18	3	24
Szwecja	-	-	-	-	220	-	80	32	332
Szwajcaria	12	1	43	-	25	-	4	59	144
Jugosławia	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Razem	168	34	112	9	645,5	7	394	931 a/ c/	2.300,5

c/ Z wyłączeniem bunkrów i krajów nie należących do Eur.Kom.Gosp. 22.000 ton

Koks z koksowni i gazowni

w tys.ton

Kraj	eksport zaplanowany z krajów: Belgii	CSR	Francji i Saary	Holandii	W.Brytanii	Niemcy Zachodnie	Razem
Austria	-	5	1	-	-	20	26
Dania	-	-	-	-	7	75	82
Finlandia	-	-	-	3	3	10	16
Francja i Saara	-	-	-	25	-	100 a/	125
Franc.Afryka Północna	-	-	2	-	-	-	2
Grecja	-	-	-	-	-	1	1
Islandia	-	-	-	-	-	-	-
Irlandia	-	-	-	-	2	-	2
Włochy	-	-	0,3	-	-	-	0,
Luksemburg	10	-	-	15	-	247	272
Holandia	-	-	-	-	-	15	15
Norwegia	-	-	-	-	7	7	14
Portugalia	-	-	-	-	-	2	2
Szwecja	-	-	-	29	10	167	206
Szwajcaria	3	0,3	2	3	-	33	41,
Jugosławia	-	-	-	-	-	24	24
Razem	13	5,3	5,3	75	29	701 a/b/	828,

a/ z wyłączeniem wymiany z Saary 150.000 ton
b/ z wyłączeniem bunkru i krajów nie należących do Ekonomicznej Komisji Europejskiej 1.000 ton.

Wielka Brytania

"Economist" informuje, że wydobycie węgla kopalń brytyjskich w 1951 r. wyniosło 7 mln ton więcej a wydobycie z odkrywek 1 mln ton mniej aniżeli w r.1950.

Ogólnie zatem wydobycie węgla wzrosło o 6 mln ton, zaś spożycie krajowe wzrosło wedle obliczeń prowizorycznych o 6 albo 7 mln ton. Na wzrost wydobycia złożyły się głównie dwa czynniki: zwiększenie przeciętnego wydobycia na dniówkę z 1,19 tony /w r.1950/ do 1,21 tony i ilość przeciętnie przez jednego górnika przepracowanych dniówek w tygodniu z 4,74 /w r.1950/ do 4,83. Ponadto ogólna ilość zatrudnionych przeciętnie w kopalniach węgla w ciągu roku 1951 wzrosła o 1.000 przyczyniając się do wzrostu wydobycia o niespełna 1/2 mln ton. "Economist" podkreśla pozytywny dla górnictwa fakt, że stan zatrudnionych w końcu 1951 r. był wyższy o 9.000 aniżeli w końcu 1950 r.

W tygodniku "Coal Marchant and Shipper" czytamy na temat osiągnięć brytyjskiego górnictwa węglowego w r.1951 oraz perspektyw na przyszłość, co następuje: "Podobnie jak i w latach poprzednich, koniec 1951 r. dał podstawy do pewnego optymizmu odnośnie wydobycia węgla. Święta stały się jak zwykle dla górników zachętą do zwiększenia wydobycia i stan zapasów kształtował się pomyślnie. Ale mimo tego korzystnego wpływu sezonowego - pozostają nadal dwa zjawiska ujemne. Po pierwsze stało się oczywistym, że obecnie cały przemysł brytyjski ocenia ograniczenia podaży węgla jako zagadnienie długofalowe, podczas gdy w r.1947 prawie wszyscy przemysłowcy byli przekonani, że brak węgla miał tylko charakter przejściowy. Dziś ostrożny przemysłowiec planuje swe urządzenia cieplne i energetyczne zakładu jako podstawę swych kalkulacji ograniczoną podaż węgla conajmniej w ciągu najbliższych 12 lat. Być może jest to nadmierny pesymizm, ale mało kto śmiałby mu się przeciwstawić. Jeszcze przed dwoma miesiącami przewodniczący National Coal Board'u oświadczył nam, że zbyt dużo węgla konsumowaliśmy w ciągu ostatnich lat, na dowód czego przytoczył liczby pokazujące nam w jakim stopniu krajowe zapasy węgla uległy stałej redukcji. Roczne przyrosty wydobycia od czasu zakończenia wojny niewystarczające były aby sprostać bieżącemu zapotrzebowaniu na cele spożycia i odnawiania zapasów". Drugą oznaką pesymistycznych ocen rozwoju sytuacji węglowej w najbliższych latach w Wielkiej Brytanii jest - zdaniem tegoż pisma - akcja propagandowa rządu brytyjskiego, zresztą słuszna i zrozumiała, mająca na celu jaknajdalej idące oszczędności w zużyciu węgla. Autor artykułu podkreśla, że National Coal Board realistycznie zakłada w swym planie 15-letnim rozwój górnictwa - zmniejszenie stanu zatrudnionych o 80.000 w r.1965. "Górnicy, którzy pozostaną, będą nie wątpliwie mieli do dyspozycji większą siłę mechaniczną dla urobku i odstawienia węgla na powierzchnię, ale należy przewidywać, że górnicy będą używać maszyn raczej dla zaoszczędzenia swego fizycznego wysiłku aniżeli dla zwiększenia wydobycia. Pod tym względem ogłoszone niedawno sprawozdanie angielsko-amerykańskiego zespołu dla zwiększenia wydajności pracy w kopalniach węgla-jest rewelacyjne. Mianowicie przewodniczący zespołu oświadczył, że nie odkrył w Stanach Zjednoczonych niczego, coby mogło umożliwić nagły wzrost wydobycia kopalń brytyjskich. Jak poprzednie sprawozdani w tej dziedzinie, raport zespołu podkreśla odmienny stosunek

do pracy robotnika angielskiego i amerykańskiego.

"Jednym z najprostszych sposobów zwiększenia w krótkim czasie wydobycia - byłoby zatrudnienie bezrobotnych górników włoskich. Ale sprowadzenie włoskich robotników spotyka się ze zdecydowanym oporem. Nawet jeśli osiągnie się w 1965 r. zaplanowane wydobycie 240.000.000 ton wydaje się mało prawdopodobnym, aby sprostało ono rosnącemu zapotrzebowaniu". W innym artykule to samo pismo zwraca uwagę, że zaplanowany wzrost wydobycia w ciągu 14 lat w ilości 20 mln ton węgla rocznie jest niewielkim jeśli zdamy sobie sprawę, że same tylko elektrownie brytyjskie zamierzają w tym czasie podwoić swe zużycie węgla wynoszące obecnie około 33 mln ton rocznie.

Niemcy Zachodnie

Wzrost wydobycia węgla w ciągu pierwszych 11 miesięcy 1951 r. wyniósł 8 mln ton / w porównaniu z tym samym okresem czasu 1950 r./ osiągając 109 mln ton . Przeciętne wydobycie na jeden roboczo-dzień wyniosło w tym czasie 391 tys.ton wobec 361 tys.ton w analogicznym okresie czasu roku poprzedniego. W październiku przeciętne wydobycie dzienne na roboczo-dzień wyniosło 384,9 tys.ton, a w listopadzie wzrosło do 399,7 tys.ton. Oprócz tego zorganizowano dwie specjalne zmiany, wskutek czego podwyższyła się średnia roboczodnia do 429,8 tys.ton. Liczba zatrudnionych w górnictwie węglowym wzrosła z 452,3 tys. w październiku do 453,5 tys. głów w listopadzie. Przeciętna wydajność obliczona na robotnika i dzień wyniosła 1,45 tony.

Władze wywierały nacisk w kierunku zmniejszenia zużycia własnego kopalń, które nieraz bywa bardzo wysokie i doprowadzenia tegoż do o wiele niższego stanu przedwojennego. W dążeniach tych osiągnięto już poważne wyniki. I tak zużycie własne kopalń, które jeszcze w grudniu 1950 r. wynosiło 14% ogólnego wydobycia, już w III kwartale 1951 r. mogło zostać obniżone do 10%.

Eksport węgla i koksu wyniósł w listopadzie 2.056 tys. ton, czyli doznał niewielkiej obniżki w porównaniu z październikiem /2.190 tys.ton/. Z eksportu tego skierowano: do Francji i Saary 617.800 ton, do Luksemburga 267.000 ton, do Włoch 266.500 ton, do Holandii 228.800 ton, do Szwecji 189.500 ton, do Austrii 183.300 ton, do Szwajcarii 103.300 ton, do Danii 78.300 ton, do Belgii 35.900 ton, do Jugosławii 31.800 ton, do Grecji 22.500 ton i do innych krajów 31.000 ton.

"Agence Economique et Financiere" informuje, że w ramach przeprowadzonej dekartelizacji zakłady hutnicze Reinhausen, otrzymawszy kopalnie Rossenray, należące poprzednio do Kruppa, wszczęły prace przygotowawcze w złożach Zagłębia Moers w Komp-Lintfort na lewym brzegu Renu. Zasoby węgla wynoszą 200 - 300.000.000 ton. Rozbudowa nowoczesnych urządzeń będzie wymagała 100.000.000 DM inwestycji i 9 lat pracy. To nowe zagłębie, którego eksploatacja była celowo opóźniona przez Zakłady Kruppa od czasu jego odkrycia w

roku 1939, będzie wymagało 80.000 ludzi.

Poza tymi pracami, zaakceptowanymi przez różne czynniki administracyjne, istnieją także inne plany zwiększenia wydobycia węgla w Zagłębiu Ruhry, będące przedmiotem studiów. Program ogólny tych prac zakłada, że pokrycie całkowite deficytu węglowego Europy Zachodniej, wynoszącego 30-40.000.000 ton rocznie nastąpi w ciągu 9 lat.

Francja - "Neue Zürcher Zeitung" informuje, że"w przeciwieństwie do Wielkiej Brytanii i Niemiec Zachodnich, które dotychczas nie zdołały podnieść wydobycia węgla do poziomu przedwojennego, Francji udało się w ciągu ostatnich lat, znowu poważnie powiększyć dochody z kopalń i przy tym osiągnąć nie tylko stan wydobycia z roku 1938, ale go nawet poważnie przekroczyć. Kończący się obecnie rok 1951 przyniósł pod tym względem nowe sukcesy i wszystko za tym przemawia, że rok ten będzie zapisany w historii francuskiego górnictwa węglowego jako rok rekordowy.

"Według obecnego tymczasowego szacunku wydobycie węgla we Francji osiągnie w 1951 roku poziom 55,3 mln ton, wobec 52,5 mln ton w r.1950 i 47,6 mln ton w r.1938. Wydobycie zatym ostatniego roku przedwojennego zostanie przekroczone o 7,7 mln ton czyli o 16%. Dotychczasowy rekord produkcyjny,,w r.1930 wynoszący 55,1 mln ton, będzie również nieco przewyższony. Podczas gdy w roku 1930 osiągnięto powyższe wydobycie przy zatrudnieniu 209.000 górników na dole, obecnie rozporządzają kopalnie węglowe zaledwie 169.000 robotnikami dla prac pod ziemią, a więc niewiele więcej, niż w ostatnim roku przedwojennym /162.000 robotników/. Ten pomyślny wynik osiągnięto dzięki ulepszeniu i zmechanizowaniu metod wydobycia. Przeciętne dzienne wydobycie górnika dołowego wyniesie w bieżącym roku ponad 1.310 kg., wobec zaledwie 1.201 kg w roku 1950, 1.229 kg w r.1938 i 984 w r.1930.

Prasa węglowa francuska zamieszcza statystykę importu paliwa stałego /węgla kamiennego, koksu i brykietów/ w ciągu 11 miesięcy 1951 r., która przedstawia się następująco:

miesiące	Stany Zjedn.	W.Brytania	Holandia Belgia	Maroco	Polska	ZSRR i CSR	Niemcy	Razem
styczeń	93.639	75.771	48.498	-	35.440	585	471.072	725.005
luty	77.765	33.141	68.859	4.580	76.184	-	469.433	729.962
marzec	163.238	54.014	85.811	-	88.761	-	515.390	907.214
kwiecień	238.418	67.166	98.617	-	64.501	7.364	524.552	1017.979
maj	291.158	50.735	95.113	3.180	69.984	12 .631	452 159	974.960
czerwiec	294.442	42.902	106.325	4.600	58.796	12.890	461.485	989.176
lipiec	422.425	37.885	106.567	-	42.817	29.134	519.094	1142.922
sierpień	468.370	31.544	97.582	-	112.974	30.451	563.041	1318.832
wrzesień	702.389	46.739	107.857	-	130.200	36.578	510.152	1533.915
październik	672.733	56.335	101.199	12.370	145.537	8.948	592.338	1594.460
listopad	582.435	44.946	99.924	-	78.319	25.217	564.239	1401.222

W liczbach ogólnych importu zawarte są ponadto następujące liczby, opuszczone w powyższym zestawieniu:

w kwietniu:	8.161 ton	z poł.Afryki	i 9.200 ton z Tonkinu
w czerwcu:	7.936 "	" "	"
w lipcu:	5.000 "	z Tonkinu	
w sierpniu:	14.770 "	" "	
w październiku	5.000 "	z [illegible]	
w listopadzie:	6.142 "	z Turcji	

Dania "Neue Zürcher Zeitung" donosi, że "jak wynika z wypowiedzi duńskiego ministra handlu, miarodajne koła duńskie liczą się ze znacznym pogorszeniem położenia węglowego Danii w ciągu 1952 r. W związku z tym istnieją obawy, iż wzrastający brak paliwa spowodować może poważne zahamowanie produkcji przemysłowej. Duńskie zapasy węgla pokryć mogą zaledwie 2 1/2 miesięczne zapotrzebowanie kraju.

Dzięki wzmożonym dostawom węgla z Polski oraz importowi węgla amerykańskiego - import węgla do Danii w okresie styczeń - październik 1951 r. przewyższył przywóz roku poprzedniego o 300.000 ton. Przewidywane zapotrzebowanie importowe na 1952 r. oceniane jest na ca 5 mln ton, wątpliwe jest jednak, czy Wielka Brytania i Polska zechcą dostarczyć więcej, aniżeli po 1 mln ton węgla kamiennego.

Również niemiecki eksport węglowy do Danii w r.1952 nie przewyższy przypuszczalnie ilości z 1951 r. /przypuszczalnie ca 150.000 ton/.

W obliczu tej sytuacji Dania zmuszona jest nastawić się w tym roku na większy przywóz ze Stanów Zjednoczonych i zamierza zakupić w 1952 r. około 1,5 mln ton węgla amerykańskiego. Finansowanie jednakże tego importu spowoduje duże trudności, gdyż duński bilans dolarowy jest już i tak mocno napięty, zmuszając ostatnio nawet do redukcji importu ważnych produktów /bawełna, tyton, prodkty naftowe/ i do zupełnego wstrzymania zakupów paszy w strefie dolarowej.

W wypadku, gdyby nawet Wielka Brytania, Polska i Niemcy Zachodnie dostarczyły zapowiedziane ilości, a trudności przy finansowaniu importu amerykańskiego węgla byłyby pokonane, duński bilans węglowy w 1952 r. wykazywałby jeszcze deficyt w przybliżeniu 1,5 mln ton. Deficyt ten musi być pokryty częściowo przez zakup niskogatunkowego węgla brytyjskiego, który w normalnych warunkach nie znalazłby absolutnie zastosowania, częściowo zaś przez wzmożoną produkcję krajowych paliw./węgla brunatnego/. Import z Wielkiej Brytanii w 1951 r. obejmował już pół miliona ton miału i węgla niskiej jakości, którymi pokryte zostało zapotrzebowanie elektrowni i różnych zakładów przemysłowych. Produkcja węgla brunatnego w Danii w 1952 r. wynieść ma podobno około 2,4 mln ton, produkcja torfu zaś ma być podwojona. Przez zmobilizowanie krajowych rezerw paliwa pragnie się zastąpić około 1 1/4 mln ton węgla importowa-

nego. Największe trudności sprawia jednak zaopatrzenie koksowe. Normalne roczne zapotrzebowanie na około 2 mln ton znalazło w okresie pierwszych 3 kwartałów 1951 r. pokrycie zaledwie 916.000 ton koksu importowanego, z czego Niemcy Zachodnie dostarczyły 726.000 ton. W pierwszym rzędzie zmniejszyły się brytyjskie dostawy koksu, osiągając w wymienionym okresie zaledwie 20% przywozu z okresu analogicznego roku ubiegłego. Racjonowanie koksu począwszy od wiosny 1951 r. przyczyniło się wprawdzie do znacznej redukcji spożycia koksu na cele opałowe; mimo tego jednak minimalne zapotrzebowanie wynosi około 1,6 do 1,7 mln ton i pokrycie tej ilości sprawia w obecnej chwili duńskim władzom i importerom dużo kłopotu. Obiecane dostawy z Niemiec Zachodnich częściowo tylko odpowiadają życzeniom duńskim, z drugiej strony zaś wątpliwym jest, czy Wielka Brytania zobowiąże się przy rozpoczynających się w najbliższych dniach negocjacjach handlowych do znacznie powiększonych dostaw koksu.

Włochy Biuletyn Komitetu Węglowego Włoskiego Ministerstwa Przemysłu i Handlu opublikował statystykę importu węgla do Włoch w ciągu 11 miesięcy 1951 r. /w porównaniu z tymże okresem czasu 1950 r./, która przedstawia się następująco:

Kraj pochodzenia	listopad	pierwsze 11 miesięcy 1951 r. ilość	%	pierwsze 11 miesięcy 1950 r. ilość	%
Belgia	60.865	527.286	5,4	842.166	10,6
CSR	5.593	47.207	0,5	210.437	2,6
Francja	46.159	595.300	6,1	597.826	7,5
Niemcy Zachodnie	234.442	2804.103	28,9	3421.595	42,9
Wielka Brytania	56.224	506.518	5,2	1567.709	19,6
Jugosławia	-	57.005	0,6	64.403	0,8
Polska	70.019	781.589	8,1	1096.054	13,7
Razem Europa	473.302	5319.008	54,8	7800.590	97.7
Marokko	2.465	69.350	0,7	26.193	0,3
Połud.Afryka	-	260.871	2,7	101.222	1,3
Stany Zjednoczone	536.015	3866.148	39,9	48.530	0,6
ZSRR	18.156	145.609	1,5	10.170	0,1
Indie	7.438	35.276	0,4	-	-
Razem import	1087.376	9696.262	100,0	7986.705	100,0

Z powyższej statystyki wynika, że w ciągu 11 miesięcy 1951 r. spadek importu węgla wyniósł z Wielkiej Brytanii przeszło 1 mln ton, a z Niemiec Zachodnich o przeszło 600 tys. ton i o około 900 tys.ton z innych krajów europejskich. Spadek importu z krajów europejskich o blisko 2,5 mln ton został ze sporą nadwyżką wyrównany znacznym wzrostem importu węgla amerykańskiego z ilości zupełnie nieznacznej w r.1950 /48 tys.ton/ do poziomu 3.866.148 ton. W pierwszych 11 miesiącach ub.r. w wyniku powyższego import ogólny węgla do Włoch przekroczył o około 1,7 mln ton import z roku

poprzedniego. Ponieważ koniunktura zbrojeniowa dotychczas słabo jeszcze wpłynęła na wzrost ogólnej wytwórczości przemysłowej - przeto na rynku włoskim istnieje dostateczna podaż węgla i zapasy conajmniej dwukrotnie wzrosły w porównaniu z końcem 1950 r., gdy wynosiły zaledwie pół miliona ton.

Irlandia

"Daily Freight Register" informuje, że w imporcie węgla do Irlandii nastąpił w październiku 1951 r. gwałtowny spadek. Wyniósł on bowiem w tym miesiącu 195.771 ton, podczas gdy w miesiącu poprzednim wyniósł 283.809 ton. Tegoroczna październikowa liczba importu była także niższa od odpowiedniej liczby w roku 1950 /223.243 tony/.

Ogólny import w okresie 10 miesięcy 1951 r. wynosząc 1.657.051 ton, był wyższy o około 200.000 ton od odpowiedniego importu z roku poprzedniego /1.464.715 ton/.

Według danych Centralnego Urzędu Statystycznego import węgla do Irlandii przedstawiał się następująco:

	październik		styczeń-październik	
	1951	1950	1951	1950
antracyt	7.450	5.261	32.927	39.042
gazowy	23.776	40.957	228.790	208.577
opałowy	129.396	89.143	1.040.721	678.284
przemysłowy	35.149	87.882	354.613	538.812
	195.771	223.243	1.657.051	1.464.715

Import koksu w październiku 1951 r. wyniósł 1.107 ton w porównaniu z 2.403 tonami we wrześniu i 5.566 tonami w październiku 1950 r. Ogólny import w ciągu 10 miesięcy 1951 r. wyniósł 21.805 ton /31.595 ton - analogiczny okres 1950 r./.

Rekordowa produkcja ropy naftowej

Według dotychczasowych obliczeń prywatnego "Petroleum Information Bureau" wydobycie ropy naftowej osiągnęło w 1951 r. 600 mln ton, to jest prawie 10% więcej niż w roku zeszłym, kiedy wyniosło ono 543 mln ton. Od okresu przedwojennego wydobycie wzrosło tym samym dwukrotnie.

Ten znaczny wzrost wydobycia w ostatnim roku jest tym bardziej uderzający przy prawie zupełnym wstrzymaniu produkcji w Persji. Dla sfer branżowych nie jest jednakże ten wzrost trudny do wytłumaczenia, gdyż od dłuższego czasu niewydobycie, a tonaż tankowców był wąskim gardłem przemysłu naftowego. Gdy więc tankowce zostały zwolnione z transportu nafty perskiej, natychmiast wydobycie w innych rejonach mogło wzrosnąć w przewidywaniu większych możliwości transportowych. Wśród krajów kapitalistycznych kolejność według ilości wydobytej ropy przedstawia się w 1951 r. następująco: USA, Wenezuela, Arabia Saudyjska i Kuwait. Ten ostatni jest w trakcie

przesuwania się na trzecie miejsce, które w roku ubiegłym zajęła Arabia Saudyjska po Persji.

Uruchomienie produkcji na nowych polach naftowych w Iraku

Basra Petroleum Co podała do wiadomości w Londynie, że rozpoczęła wydobywanie ropy naftowej w okolicach Basry w południowo-wschodnim Iraku. Pierwszy transport ropy z nowych szybów został wysłany z naftowego portu Fao przy ujściu Shatt-el-Arab do Zatoku Perskiej. Przewiduje się w 1952 r. eksport 2,2 mln ton ropy z tego okręgu, a zgodnie z umową zawartą z rządem Iraku produkcja ma wzrosnąć do roku 1955 do 8 mln ton rocznie.

Projekty upaństwowienia nafty w Brazylii

Prezydent Brazylii wezwał parlament do uchwalenia ustawy o upaństwowieniu przemysłu naftowego. Upaństwowienie obejmowałoby poszukiwania, wydobycia, przeróbkę i transport produktów naftowych. Rząd brazylijski pragnie współpracy i pomocy zagranicznej w rozwoju gospodarczym kraju, ale wolałby zachować w przemyśle naftowym inicjatywę krajową. Prezydent wysunął wniosek stworzenia organizacji z kapitałem dolarów 500 mln.,pod nazwą "Nafta Brazylijska", w której Rząd miałby 51% udziału, a na czele organizacji stałby Brazylijczyk zatwierdzony przez Prezydenta, który posiadałby prawo veta.

Produkcja rudy żelaznej w Europie Zachodniej

W tys.ton

k r a j	% zawartości żelaza	1936-38	1949	1950	1951 szacunek
Francja	33	34.772	31.410	29.983	34.267
Szwecja	61	13.377	13.729	13.927	15.968
Anglia	30	13.133	13.612	13.143	14.965
Niemcy Zachodnie	31-35	7.721	6.430	8.684	9.960
Luksemburg	30	5.934	4.137	3.845	5.260
Hiszpania	48	2.027	1.876	2.079	2.180
Austria	30	1.858	1.488	1.859	2.312
Włochy	45	960	582	466	494
Razem		79.782	73.264	73.986	85.406

Tablica powyższa wykazuje, że kraje zachodnio-europejskie robią wysiłki celem zwiększenia wydobycia rud żelaznych, które w 1951 r. przekroczyło dopiero poziom przedwojenny w większości omawianych krajów. Wyjątek stanowią Włochy, Francja i Luksemburg. Dwa ostatnie kraje zrobiły w 1951 r.

w stosunku do roku 1950 dość znaczny krok w kierunku dorównania poziomowi przedwojennemu, produkcja Włoch natomiast stanowi nadal zaledwie około połowy przedwojennej.

Chemikalia

Różne wiadomości z międzynarodowego rynku chemicznego

Anglia - Według danych statystyki handlu zagranicznego Anglii eksport barwników anilinowych w pierwszych 11 miesiącach wyniósł 11.840 ton o wartości Ł 8.758 tys. wykazując 7% wzrostu ilości, 4% wzrostu wartości w porównaniu z tym samym okresem w 1950 r. i 10% wzrostu ilości oraz 4% - wartości w stosunku do eksportu w 11 miesiącach 1949 r.

Tradycyjnie największym odbiorcą brytyjskich barwników anilinowych były w r.ub. Indie importujące 2.420 ton czyli o 53% więcej niż o rok wcześniej. Innym poważnym odbiorcą, którego import powiększył się znacznie była w r.ub. Australia z ilością 1.040 ton wykazując wzrost przywozu o 39%. Ogólnie biorąc rynek zbytu angielskich barwników anilinowych w Europie wykazywał w 1951 r. zwężenie w pierwszym rzędzie na skutek spadku eksportu do Holandii i Belgii oraz Turcji. Na rynkach tych produkty pochodzenia zachodnio-niemieckiego wyparły częściowo barwniki angielskie.

Jedną z pozycji wykazujących największy wzrost wywozu brytyjskiego w grupie chemicznej są środki owadobójcze, których eksport w 11 miesiącach 1951 r. był o 60% większy w porównaniu do poziomu w analogicznym okresie roku poprzedniego wynosząc Ł 5,45 mln. Prawie wszyscy odbiorcy powiększyli mniej lub więcej swe zakupy angielskich środków owadobójczych. Najsilniejszy jednak wzrost importu wykazała Argentyna importując w 1951 r. wymienione artykuły za sumę około 650 tys.Ł w porównaniu do 205 tys.Ł w roku poprzednim.

U.S.A. Zgodnie z meldunkami BIKI produkcja bieli cynkowej w USA w okresie pierwszych trzech kwartałów 1951 r. wyniosła 144.700 ton metrycznych. Zbyt fabryczny w tym czasie wyniósł 134.700 ton a zapasy bieli cynkowej przy końcu września obejmowały 18.900 ton, wykazując spadek w porównaniu z poziomem zapasów we wrześniu 1950 roku.

Według opublikowanej w grudniu ub.r. statystyki Bureau of Mines wydobycie fosfatów w USA w roku 1950 wyniosło 11.291.800 ton o zawartości 3.623.100 ton P_2O_5. Konsumcja w tym samym czasie osiągnęła poziom 10.418.100 ton o zawartości 3.389.400 ton P_2O_5. Według oficjalnych obliczeń zapotrzebowanie na superfosfaty w USA w 1952 r. wynosi

około 2,4 mln ton czystego kwasu fosforowego co stanowi o 180.000 ton więcej niż przewidziana zmniejszona na skutek zbrojeń produkcja.

Niemcy Zachodnie W Niemczech Zachodnich w ciągu 10 miesięcy 1951 r. wydobyto 8.960.000 ton soli potasowych czyli o 60.000 ton więcej niż w całym roku 1950. Firma Burbach Kaliwerke AG ma zamiar powiększyć w 1952 r. wydobycie o conajmniej 50% drogą uruchomienia nieużywanych kopalń. Niektóre inne firmy zapowiadają także zwiększenie produkcji soli potasowych.

Na odcinku niektórych innych artykułów chemicznych objętych statystyką miesięczną wzrost produkcji można zanotować w dziedzinie produkcji kwasu siarkowego którego Niemcy Zachodnie wyprodukowały w przeliczeniu na SO_3 121.813 ton w październiku w porównaniu z 106.310 ton o rok wcześniej; w dziedzinie chloru odpowiednio z 19.758 ton na 22.582 ton; w dziedzinie sody z 61.240 ton średniej miesięcznej w 1950 r. na 76.610 ton w październiku 1951 r.; w dziedzinie związków fosforowych z 29.174 ton na 37.567 ton czystego P_2O_5.

Hiszpania Według "Mineral Trade Notes" wywóz soli potasowych z Hiszpanii w roku 1950 zmniejszył się znacznie do 186,5 tys.ton z 239.715 ton w 1949 roku. Sądząc z danych za niecały rok 1951 należy sądzić że eksport w r.ub. będzie jeszcze niższy niż w 1950 r. Głównymi odbiorcami soli potasowych z Hiszpanii były w ostatnich latach następujące kraje: Wielka Brytania, Belgia i Luksemburg oraz Stany Zjednoczone.

Austria Przemysł chemiczny Austrii ma dokonać w okresie 1950-52 inwestycji na sumę 28,7 mln szylingów. Inwestycje te mają podnieść produkcję kwasu siarkowego z gipsu do poziomu 43.000 ton, z blendy cynkowej - do 26.000 ton, produkcję siarczanu amonu - 95.000 ton, nawozów azotowych 90.000 ton, superfosfatów - do 100.000 ton a barwników mineralnych do 4.300 ton rocznie.

Kauczuk drewno, papier

Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczuku

Notowania kauczuku naturalnego RSS nr 1 utrzymywały się na giełdzie londyńskiej w pierwszej połowie 3-ciej dekady grudnia, na poziomie notowań 2-giej dekady tegoż miesiąca t.zn. - 42 1/4 d za lb /w transakcjach natychmiastowych/. Po świętach ceny lekko zniżkowały utrzymując się do końca grudnia na poziomie - 41 1/2 d za lb /dnia 21.XII.1951 r. - 42 1/4 d za lb, dnia 27.XII.1951 - 41 1/2 d za lb, dnia 31.XII.1951 - 41 1/2 d za lb/. W pierwszej dekadzie stycznia 1952 r. notowania posiadały w dalszym ciągu lekką tendencję zniżkową, utrzymując się w pierwszej połowie dekady na poziomie 41 1/4 d za lb, a w drugiej połowie dekady na poziomie - 41 d za lb./dnia 2.I.1952 - 41 1/4 d za lb, 4.I.1952 - 41 1/4 d za lb, 8.I.1952 - 41 d za lb./.

Według szacunku "International Rubber Study Group" z grudnia 1951 r. - światowa produkcja kauczuku naturalnego w 1951 r. utrzymana będzie na poziomie produkcji 1950 r. t.zn. wyniesie około 1.850 tys.l.ton w tym:

Indonezja	- 780 tys.l.ton/w 1950 r.-	693 tys.l.ton/
Malaje	- 610 tys.l.ton/w 1950 r.-	694 tys.l.ton/
Cejlon	- 101 tys.l.ton /w 1950 r.-	114 tys.l.ton/

Swiatowa konsumcja kauczuku naturalnego oceniana jest przez w/w instytucję na 1.510 tys.l.ton /1950 r.- 1.705 tys.l.ton/ w tym:

U.S.A.	- 460 tys.l.ton /w 1950 r. -	720 tys.l.ton/
Anglia	- 237 tys.l.ton /w 1950 r. -	220 tys.l.ton/
Francja	- 120 tys.l.ton /w 1950 r. -	100 tys.l.ton/
Niemcy Zachodnie	- 95 tys.l.ton /w 1950 r. -	79 tys.l.ton/
Kanada	- 45 tys.l.ton /w 1950 r. -	46 tys.l.ton/
Australia	- 35 tys.l.ton /w 1950 r. -	34 tys.l.ton/
Holandia	- 15 tys.l.ton /w 1950 r. -	14 tys.l.ton/

Swiatowa produkcja kauczuku syntetycznego w 1951 r. szacowana jest przez to samo źródło, na około 910 tys.l.ton /1950 r. - 535 tys.l.ton/., podczas gdy konsumcja na około 830 tys.l.ton /1950 r. - 580 tys.l.ton/ w tym:

U.S.A.	- 780 tys.l.ton /w 1950 r. -	538 tys.l.ton/
Kanada	- 26 tys.l.ton /w 1950 r. -	23 tys.l.ton/
Francja	- 10 tys.l.ton /w 1950 r. -	7 tys.l.ton/
Niemcy Zachodnie	- 5 tys.l.ton /w 1950 r. -	3 tys.l.ton/
Anglia	- 4 tys.l.ton /w 1950 r. -	3 tys.l.ton/

W toku rokowań, jakie toczyły się w grudniu 1951 r. w Colombo, na dostawy znacznych ilości kauczuku cejlońskiego do U.S.A., władze cejlońskie zarządały od Stanów Zjednoczonych podwyższenia oferowanych im dotychczas cen, grożąc w razie odmowy przyjęciem chińskiej oferty na zakup kauczuku cejlońskiego po cenach wyższych niż obecne ceny na rynku światowym/i sprzedaż Cejlonowi wysokogatunkowego ryżu po cenach niższych od cen dotychczasowych/.

Jak donosi Agencja "Agefi" z 6.-7.I.1952 r. zgodnie z szacunkami "Rubber Manufacturess Association" - konsumcja kauczuku naturalnego i syntetycznego w USA w 1951 r. wyniosła około 1.235 tys.l.ton. W 1952 r. konsumcja ta oceniana jest na 1.336 tys.l.ton.

W uzupełnieniu danych cyfrowych odnośnie światowej produkcji, konsumcji, obrotów i zapasów kauczuku naturalnego, umieszczonych w WHZ nr 1/36 podajemy zestawienie cyfrowe dotyczące sytuacji na indonezyjskim i malajskim rynku kauczuku naturalnego[1] w 1950 r. i w okresie I-III kwartał 1951 r.

M a l a j e	1 9 5 0 r.	I-III 1 9 5 1 r.
	w l.	t o n a c h
Produkcja	694.086	455.452
w tym:		
duże plantacje	376.741	244.965
drobne gospodarstwa	317.345	210.487
Konsumcja	6.255[2]	3.867
Import	448.655	427.110
w tym:		
Indonezja	361.586	366.667
Sarawak	47.332	30.943
Półn.Borneo	15.876	10.470
Sjam	10.269	8.515
Burma	7.850	8.135
Eksport	1.106.500	887.502
w tym:		
U.S.A.	376.724	279.098
Anglia	197.594	201.155
Francja	61.956	50.673
Australia	33.321	41.509
Włochy	40.[illegible]73	34.782
Hong-Kong	44.347	33.886
Niemcy Zachodnie	51.324	31.950
Kanada	37.962	27.641
Chiny	38.568	22.727
Japonia	39.766	21.526
Unia Poł.Afrykańska	21.866	18.579

1/ łącznie z lateksem
2/ bez 8.452 l.ton zniszczonych przez ogień

Argentyna	11.682	17.590
Z.S.R.R.	67.898	17.497
Szwecja	11.930	9.551
Eksport netto	657.845	460.392
Zapasy na koniec okresu	136.581	118.959
w tym:		
u kupców	86.824	86.030
w portach	34.340	14.998
na plantacjach	15.414	17.931
I n d o n e z j a		
Produkcja	692.750	611.601
w tym:		
duże plantacje	171.405	150.892
drobne gospodarstwa	521.345	460.709
Eksport	691.711	583.861
w tym:		
Malaje	323.319	302.115
U.S.A.	173.999	113.399
Holandia	56.890	30.223
Japonia	16.134	21.955
Anglia	22.782	19.084
Niemcy Zachodnie	17.707	9.654
Francja	6.095	7.466
Belgia	3.020	5.914
Włochy	1.854	1.182
Argentyna	1.387	1.179
Zapasy	55.000 3/	70.000 3/ 4/
w tym:		
u kupców	40.000 3/	...
na plantacjach	15.105	20.166

3/ cyfry częściowe szacunkowe
4/ na koniec lipca.

Wiadomości z międzynarodowego rynku drewna

Anglia Zgodnie z przewidywaniami, o których donosił już WHZ nr 32/35, w dniu 18.XII.1951 r. Angielskie Ministerstwo Surowców ogłosiło, że począwszy od 1.I.1952 r. import drewna miękiego do Anglii przez importerów prywatnych, dozwolony będzie ze wszystkich krajów, w granicach określonej kwoty globalnej.

Począwszy od wyżej wymienionej daty Timber Control sprawdzać będzie drewno miękie tylko na podstawie zawartych już kontraktów, nie będzie natomiast zawierać nowych umów na

dostawy. Import drewna miękkiego do Anglii w 1952 roku ograniczony będzie do ilości koniecznej dla utrzymania konsumcji tego artykułu na poziomie spożycia w 1951 r. Import ten szacowany jest na około 500.000 stds. / nie licząc 550.000 stds., które dostarczone będą w ramach dawnych kontraktów "Timber Control"/. Licencje importowe na 350.000 stds. mają być wydane w najbliższym czasie.

Reglamentacja rozdziału i konsumcji drewna miękkiego na wewnętrznym rynku angielskim pozostaje nadal w mocy z tą tylko różnicą, że począwszy od 1.I.1952 r. zezwolenia konsumcyjne wydawane będą co pół roku, a nie jak dotychczas co kwartał.

Zapasy drewna miękkiego posiadane przez angielski handel prywatny oceniane są przy końcu 1951 r. na około 450-500.000 stds., zaś zapasy "Timber Control" na 250.000 stds.

Belgia Jak podaje Agencja "Agefi" Belgia zawarła z Niemcami Zachodnimi kontrakt na dostawę zachodnio-niemieckich kopalniaków w ilości 35.000 m3.

Holandia Import tarcicy do Holandii w 1951 r. oceniany jest na 340.000 stds. Najważniejszymi dostawcami tarcicy do Holandii były w 1951 r. Szwecja i Finlandia, których łączne dostawy wyniosły 240.000 stds. Ogólna ilość tarcicy importowanej przez Holandię w 1950 r. wyniosła 425.000 stds. Spadek holenderskiego importu tarcicy spowodowany został wzrostem cen oraz szeregiem zarządzeń rządowych ograniczających ruch budowlany, czego rezultatem było znaczne zmniejszenie konsumcji tarcicy w kraju.

Francja Jak podaje "Informations Economiques" we Francji 6.800 tys.ha lasów znajduje się w rękach prywatnych, 2.400 tys.ha należy do związków samorządowych i władz departamentalnych, a 1.600 tys.ha do państwa.

Lasy francuskie dostarczają na rynek rocznie około 10.500 tys.m3 drzewa do obróbki mechanicznej, oraz 21.900 tys.m3 papierówki, drzewa opałowego oraz kopalniaków. Produkcja wiejska - nie wchodząca na rynek - dostarcza oprócz tego 250.000 m3 drzewa do obróbki mechanicznej i 15.000 tys.m3 drewna opałowego.

Wiadomości z międzynarodowego rynku papieru i miazgi drzewnej.

Anglia "Board of Trade" zawiadomił angielskich importerów papieru i tektury, a także eksporterów zagranicznych tych artykułów o wprowadzeniu t.zw. globalnej kwoty importowej,

oraz o tym, że import papieru i tektury do Anglii w I-szym półroczu 1952 r. zostanie znacznie bardziej ograniczony niż to początkowo przypuszczano. Przyjmując za podstawę obecne ceny rynkowe, import ten zredukowany będzie o około 50% w porównaniu z importem w I-szej połowie 1951 r. W okresie tym na pewne specjalne gatunki papieru /machine - glazed poster, insulating paper, wall paper base and linning brown/grey wrapping paper inny niż pure kraft and test linen/ licencje importowe wogóle nie będą wydawane.

Celem tych tak drastycznych zarządzeń władz brytyjskich jest z jednej strony uzyskanie niższych cen importowanego papieru, a z drugiej jak największe zaoszczędzenie dewiz.

U.S.A. Sytuację na amerykańskim rynku masy papierowej przedstawia poniższe zestawienie:

	I - III kwartał	
	1950	1951
	/w tys.ton/	
Produkcja	9.825,7	11.220,9
Import	1.600,3	1.663,8
w tym: Kanada	1.111,3	1.291,8
Szwácja	294,8	201,4
Norwegia	20,0	27,2
Eksport	53,5	115,2

Jak doniosła NPA dostawy papieru gazetowego na rynek amerykański w 1952 r. nie zaspokoją zapotrzebowania, Według szacunków tego urzędu produkcja papieru gazetowego w całej Ameryce Płn. wyniosła w 1951 r. około 6 mln ton/ 1950 r. 5.624.500 ton/. W ciągu pierwszych 10 miesięcy w 1951 r. USA importowały z Europy o 22% więcej papieru gazetowego niż w tym samym czasie 1950 r., natomiast wzrost produkcji wewnętrznej tego artykułu wyniósł w tym okresie 9,1%.

Niemcy Zachodnie. W Niemczech Zachodnich daje się odczuć brak papieru pakowego. Obecna roczna produkcja tego papieru w Niemczech Zachodnich znajduje się na poziomie 600.000 ton. Papieru drukarskiego i kartonu produkuje się w Niemczech Zachodnich również około 600.000 ton rocznie. Miesięczny eksport rozmaitych gatunków papieru wynosi około 6.000 ton.

Belgia

Belgijskie obroty artykułami celulozo-papierniczymi w pierwszych trzech kwartałach 1951 r. przedstawia poniższe zestawienie:

	I - III kwartał 1951 r. /w tys. ton/	
	Import	Eksport
Celuloza	113,4	7,0
w tym: Szwecja	61,2	-
Finlandia	10,2	-
Norwegia	9,0	-
U.S.A.	3,7	-
Francja	-	6,6
Miazga drzewna /mechaniczna/	42,5	-
w tym: Norwegia	18,9	-
Finlandia	12,4	-
Szwecja	7,6	-
Karton, papier i wyroby z niego	107,5	56,2
w tym: papier gazetowy	17,7	2,5
w tym: Holandia	10,9	0,7
Norwegia	3,9	-
Finlandia	2,3	-
U.S.A.	-	0,7
karton	18,1	10,2

Kanada

Kanadyjski eksport masy papierowej za pierwsze trzy kwartały 1951 r. wyniósł 1.510.600 ton.

Surowce włókiennicze i wyroby

B A W E Ł N A

U. S. A.

Według oświadczenia amerykańskiego Departamentu Rolnictwa obszar zasiewów bawełny w sezonie 1951/52 powinien wynieść 28 mil.akrów, a produkcja bawełny - 16 mil.bel. W związku z wysokim, pomimo ostatnich wahań, poziomem cen wielu producentów wycofuje bawełnę z Funduszu Gwarancyjnego, sprzedając ją bezpośrednio kupcom, a nowe wpisy są coraz mniejsze.

Na krajowym rynku bawełny popyt utrzymywał się na dość wysokim poziomie, jakkolwiek ze strony przemysłu wystąpiło pewne zahamowanie zakupów. Przędzalnie amerykańskie stosują ostatnio ostrożną politykę w zaopatrywaniu się w surowiec, wobec stagnacji panującej na rynku przędzy i odzieży.

W ostatnich dniach grudnia na giełdzie nowojorskiej brak było poważniejszych transakcji. W dniu 31 grudnia notowano w Nowym Jorku następujące ceny: 42,75 - 42,90 ¢ za lb dla transakcji gotówkowych i 41,90-42,04 z dostawą w marcu. W dniu 3.I.1952 notowano odpowiednio: 42,70 i 41,85 ¢ za lb. /Middling 15/16/. Zniżka cen, która towarzyszyła ogłoszeniu w pierwszej dekadzie grudnia ostatecznego, zmniejszonego szacunku zbiorów /o 481 tys. bel w porównaniu z szacunkiem listopadowym/ była zjawiskiem odwrotnym do normalnie występującej w takich wypadkach zwyżki. Przyczyny osłabienia tendencji cen sięgają kilka miesięcy wstecz. Z chwilą ogłoszenia pierwszych, wysokich szacunków na początku sezonu i zniesienia [illegible] eksportowych, producenci i kupcy wstrzymali się ze sprzedażą, oczekując podniesienia się poziomu cen w późniejszym okresie sezonu. Pod wpływem wiadomości o zmniejszeniu się zbiorów i ewentualnym wprowadzeniu kontroli eksportu postanowiono zlikwidować nagromadzone poprzednio zapasy, co wywołało w pewnym momencie zwiększenie podaży i zniżkę cen.

E G I P T

Eksport bawełny egipskiej w okresie 1.IX.-27.XII. 1951 osiągnął 161 374 bel wobec 257 364 w analogicznym okresie roku poprzedniego. Anglia otrzymała zaledwie 10 758 bel, czyli 13,3% ilości wyeksportowanej w roku poprzednim w tym samym okresie. Na kontynent wysłano 113 144 bel wobec 131 144 w sezonie poprzednim, do Indii,

Chin i Japonii wysłano 32 772 wobec 43 504 bel w tym samym okresie roku poprzedniego. Eksport do Stanów Zjednoczonych wyniósł 4 700 bel wobec 709 bel.

W połowie grudnia rynek wykazywał lekkie osłabienie popytu na gat.Karnak. Jak podawaliśmy w poprzednim numerze Rynków Towarowych - popyt ten był w grudniu wyjątkowo wysoki. Spowodowało to chwilowe osłabienie tendencji cen. W okresie od 12 do 27 grudnia na aleksandryjskim rynku terminowym notowano Karnak 160 talarów za kantar /dla dostaw styczniowych/. W tym samym czasie dla dostaw marcowych notowano zniżkę - z 165 talarów do 161 w dniu 20 grudnia. Notowania z 2 stycznia 1952 wskazują na zwyżkę cen: dla dostaw styczniowych do 174,25 i marcowych do 174,75. W przeciwieństwie do Karnaku gatunek Ashmouni cieszył się większym powodzeniem. Dostawy na luty nie wykazywały zmian cen, natomiast dla transakcji z dostawą w kwietniu notowano 107,85 talarów i 108,75 w dniu 2 stycznia 1952.

M E K S Y K

Rząd meksykański zezwolił na eksport zapasów bawełny. Eksport ten wyniesie 120 tys.bel, z czego najwięcej otrzymają Stany Zjednoczone.

B R A Z Y L I A

Pomimo zniżkowej tendencji występującej w listopadzie i I połowie grudnia na rynku brazylijskim ceny bawełny brazylijskiej były w dalszym ciągu wyższe od cen północno-amerykańskich. Wbrew wysokim cenom w połowie grudnia zaobserwowano jednak pewne ożywienie, spowodowane zakupami kupców zagranicznych, m.in. zachodnio-niemieckich, którzy powrócili na rynek brazylijski ze względu na brak dolarów. Zbiory w sezonie bieżącym wyniosą prawdopodobnie 120 tys.ton, czyli ok.60% zbiorów w sezonie poprzednim. Zmniejszenie zbiorów wystąpiło wbrew zwiększeniu obszaru uprawy w Brazylii południowej o 1/3 w stosunku do obszaru zasiewów w sezonie 1950/51.

T U R C J A

Jak donosił Nr 1/36 Rynków Towarowych, w I dekadzie grudnia notowano zniżkę cen bawełny. Według wiadomości z połowy grudnia, spodziewana była ponowna zwyżka cen, ponieważ kraje europejskie, w tym Francja, Niemcy Zachodnie ze względu na trudności dolarowe zmuszone są do nabywania bawełny w krajach niedolarowych. Anglia prawdopodobnie zakupi również pewną ilość bawełny tureckiej, nie przewiduje się jednak, aby ilość eksportowana z Turcji miała osiągnąć cyfrę eksportu egipskiego do Wielkiej Brytanii.

A N G L I A

Sytuacja na rynku wyrobów gotowych przemysłu bawełnianego w W.Brytanii nie wykazała żadnej poprawy w pierwszych dniach stycznia. Kupcy spodziewają się, że dalsze dni tego miesiąca, dzięki zakończeniu okresu świątecznego, przyniosą pewne ożywienie i że panujący od sześciu miesięcy zastój na rynku zostanie wkrótce zakończony. W kołach handlowych przypuszcza się, że nabywcy nie będą mogli dłużej wstrzymywać się od dokonywania zakupów, zwłaszcza, że nie mogą oni liczyć na obniżenie się cen wobec stale wzrastających kosztów produkcji.

Jak wiadomo, dotychczasowe zaopatrzenia przemysłu bawełnianego w bawełnę amerykańską było niewystarczające. W najbliższym czasie spodziewane jest dalsze pogorszenie sytuacji, ponieważ rząd angielski dąży do zmniejszenia zakupów w Stanach Zjednoczonych w ramach oszczędności dolarowych. W związku z tym przemysłowcy angielscy liczą się z koniecznością ograniczenia produkcji z braku odpowiednich substytutów bawełny typów amerykańskich i przesunięciem większej ilości robotników do innych przemysłów. Wobec ciężkiej sytuacji w przemyśle bawełnianym, eksport wyrobów bawełnianych, na który kładzie się obecnie duży nacisk, nie będzie mógł być utrzymany na odpowiednim poziomie.

I N D I E

Według oceny f-my Ralli Bros, Ltd, zbiory bawełny w bieżącym sezonie wyniosą 3 420 tys.bel, czyli o 29 tys. więcej aniżeli w sezonie poprzednim. Całkowita podaż bawełny indyjskiej oceniona jest na 3 672 tys.bel wobec 3 541 w sezonie 1950/51. Pozostałość w sezonie poprzedniego ocenienia jest na 243 tys.bel w dniu 31 sierpnia 1951, podczas gdy o rok wcześniej wynosiła ona jedynie 141 tys. bel.

S U D A N

Niepomyślne warunki atmosferyczne, w jakich rozpoczęły się zbiory bawełny w b.sesozie spowodowały poważne obniżenie się produkcji, pomimo większego obszaru zasiewów. Prywatne szacunki /f-my Ralli Bros./ podają wysokość zbiorów w sezonie 1951/52 na 340 tys.bel /po 392 lb brutto/. W sezonie ubiegłym otrzymano wyjątkowo wysokie zbiory, wynoszące 500 tys.bel, głównie dzięki szczególnie korzystnym warunkom atmosferycznym. Rozpoczęcie sprzedaży w transakcjach prywatnych bawełny Gezira spodziewane było w połowie stycznia. Poważne ilości bawełny z plantacji prywatnych zostały zakupione przez Raw Cotton Commission.

W E Ł N A

Swiatowa produkcja i konsumcja wełny

Według danych Commonwealth Economic Committee światowa produkcja wełny surowej osiągnęła w sezonie 1950/51 - 3 945 mln.lb. Oznacza to wzrost w stosunku do sezonu poprzedniego o 3%. Produkcja wełny crossbredowej wzrosła z 1 704 do 1 727 mln.lb., wełny merynosowej z 1 340 do 1 400 i innych gatunków z 788 do 819 mil.lb.

Swiatowy eksport wyniósł w tym okresie 2 485 mil.lb., czyli o 10% więcej niż w sezonie 1949/50. Rzeczywisty import dwudziestu najważniejszych krajów importujących kształtował się na poziomie 2 447 mil.lb, wobec 2 267 mln. w sezonie poprzednim.

Konsumcja wełny w pierwszych dziewięciu miesiącach 1951 kształtowała się na poziomie 2 200 mln. lb w stosunku rocznym na bazie wełny pranej, wobec 2 642 w roku poprzednim. Ostatnie 3 miesiące roku mogły przynieść wzrost omawianej pozycji w 1951 r. o 5%.

W trzecim kwartale roku konsumcja wełny spadła o ok. 20% w stosunku do kwartału poprzedniego i o ok.30% w porównaniu z III kw. 1950, należy pamiętać, że spadek konsumcji w trzecim kwartale jest zwykle zjawiskiem sezonowym, jednak w ub.roku był on poważniejszy niż normalnie obserwowany. Konsumcję wełny w siedmiu najważniejszych krajach kapitalistycznych, obejmujących ok.2/3 światowej konsumcji przedstawia następujące zestawienie:

Konsumcja wełny w niektórych[x/] krajach kapitalist.
w mil.lb., na bazie wełny pranej

	1 9 5 0	1 9 5 1	1951 w % r. 1950
I kwartał	465	410	- 88
II kwartał	431	374	87
III kwartał	425	304	78
IV kwartał	442	.	.

x/ Stany Zjednoczone, W.Brytania, Francja, Włochy, Niemcy Zachodnie, Belgia i Holandia.

Commonwealth Economic Committee podaje następujące cyfry konsumcji wełny w niektórych krajach:

Szacunkowa konsumcja wełny w r.1951
w mln.lb., na bazie wełny pranej

	1950	1951		
		I kw.	II kw.	III kw.
Stany Zjednoczone	637	143	138	105
Wielka Brytania	518	117	108	93
Francja	244	62	56	43
Włochy	126	28	22	18
Niemcy Zachodnie	128	28	22	18
Belgia	73	19	16	10
Japonia	51	15	20	.
Holandia	37	8	7	6
Kanada	29	7	6	6
Australia	61	12	14	14
I n n e	708	.	.	.

W sezonie 1951/52 światowa produkcja wełny, zgodnie z powolnym i stałym wzrostem w latach powojennych, będzie prawdopodobnie wyższa od produkcji w sezonie poprzednim o 4%. O ile dotychczasowe szacunki okażą się słuszne, produkcja wełny w pierwszej połowie bieżącego sezonu /lipiec grudzień 1951/ przekroczyłaby konsumcję o 7,5-10%, podczas gdy w tym samym okresie roku poprzedniego nadwyżka produkcji nad konsumcją osiągnęła 5 - 7,5%.

Według opinii podanej przez Manchester Guardian spadek konsumcji wełny nie będzie zahamowany wcześniej niż na wiosnę 1952 r. Poprawa może nastąpić pod wpływem zwiększonych zakupów Niemiec Zachodnich i Japonii, także Stanów Zjednoczonych, które nie posiadają pokrycia na około 1/5 sezonowego zapotrzebowania na wełnę.

Kapitalistyczny rynek wełny czesankowej

Angielskie pismo Wool Record z dnia 27 grudnia 1951 w przeglądzie sytuacji na kapitalistycznym rynku wełny czesankowej stwierdza, że produkcja tego artykułu w III kw. 1951 r. spadła o 20% w porównaniu z produkcją w kwartale poprzednim. Jako główną przyczyną wymienione pismo podaje osłabienie działalności przędzalni w najważniejszych krajach produkcyjnych czesanką. Zmniejszenie produkcji wełny czesankowej rozpoczęło się już na początku roku, doprowadzając w III kw.do obniżenia produkcji do 3/4 ilości otrzymanych w tym samym okresie roku poprzedniego. W porównaniu z produkcją w II kwartale roku, produkcja w III kwartale spadła najbardziej w Belgii - o 29%, następnie w Stanach Zjednoczonych o 27%, we Francji o 23% we Włoszech o 19% i w Wielkiej Brytanii o 17%. Jedynie dwa kraje kapitalistyczne wykazały poprawę w stosunku do poprzedniego okresu a manowicie Niemcy Zachodnie, gdzie produkcja wełny czesankowej wzrosła o 3% i Japonia, która

podniosła produkcję o 10%. Japonia jest poza tym jedynym krajem, który w ostatnim roku rozwinął produkcję wełny czesankowej osiągając w III kwartale 1951 około 154% produkcji w tym samym okresie roku poprzedniego. W innych krajach natomiast produkcja spadła w następującym stosunku: /Trzeci kwartał 1951 w porównaniu z III kw.1950/: w W.Brytanii o 27%, w Stanach Zjednoczonych o 32%, we Francji o 28%, w Belgii o 38%, w Australii o 5%. W Niemczech Zachodnich i we Włoszech produkcja spadła prawdopodobnie odpowiednio o 3% i 27%.

Kapitalistyczna produkcja wełny czesankowej przedstawia się następująco:

Kapitalistyczna produkcja wełny czesanej
w mln.lb

	1951			styczeń-wrzesień	
	I kw.	II kw.	III kw. x/	1950	1951 x/
W.Brytania	72,7	67,0	55,5	239,1	195,2
Stany Zjedn.	61,7	67,1	49,0	210,2	177,8
Francja	36,4	31,8	24,4	125,3	92,5
Włochy	19,2	19,2	15,5	46,0	53,9
Niemcy Zach.	17,4	10,7	11,0	42,0	39,1
Belgia	12,0	9,8	7,0	33,2	28,8
Japonia	6,3	8,8	9,7	15,4	24,8
Australia	7,2	8,0	8,0	24,2	23,2
Holandia	1,5	1,1	1,1	6,0	3,7
Szwecja	0,6	0,6	0,4	1,8	1,6
R a z e m :	235	224	182	743	641

x/ dane szacunkowe.

W dalszym ciągu omawianego artykułu Wool Record podaje dane dotyczące obrotów wełną czesaną w świecie kapitalistycznym. Eksport tego artykułu spadł w jeszcze silniejszym stopniu aniżeli produkcja. Wywóz trzech najważniejszych eksporterów tego artykułu: W.Brytanii, Francji i Belgii, obejmujący około 80% eksportu krajów kapitalistycznych, spadł w III kwartale o 25% w porównaniu z kwartałem poprzednim i około 45% w porównaniu z III kwartałem roku poprzedniego. W całym okresie obejmującym trzy kwartały 1951 eksport wymienionych trzech eksporterów wyniósł 70% ich eksportu w tym samym okresie roku 1950. W porównaniu z III kw.1950 eksport w III kw.1951 spadł w Wielkiej Brytanii o 43%, we Francji o 49% i w Belgii o ok. 30%. Wywóz z Niemiec Zachodnich spadł do bardzo niewielkich rozmiarów.

Również znaczne zmniejszenie obrotów zaobserwowano w dziedzinie importu. Łączny import krajów wymienionych w niżej podanej tabeli spadł według danych szacunkowych w III kw. 1951 w porównaniu z III kw.1950 o 35%. Jedynym krajem, który wykazał wzrost były Stany Zjednoczone. W pierwszych trzech kwartałach roku spadek importu obliczany

jest na 20% w stosunku do tego samego okresu roku poprzedniego. Import Kanady w tym okresie wzrósł o 10% a import Stanów Zjednoczonych podniósł się prawie trzykrotnie.

Obroty wełną czesaną najważniejszych konsumentów w mln. lb

	1951			styczeń-wrzesień	
	I kw.	II kw.	III kw.	1950	1951
Import					
Kanada	4,4	4,9	2,2 x/	10,5 xx/	11,5 xx/
Belgia	4,1	2,7	1,0 x/	11,5 xx/	7,9 xx/
U.S.A.	2,8	2,2	2,8 xx/	2,7 xx/	7,8 xx/
Szwajcaria	3,0	1,4	1,0 x/	7,2 xx	5,4 xx/
Niemcy Zach.	1,7	1,3	1,0 x/	6,3 xx	3,9 xx/
Holandia	1,8	1,1	0,8	8,8	3,7
Szwecja	1,0	1,4	0,8	3,8	3,3
Francja	1,3	1,0	0,6	1,9	2,9
Dania	1,3	1,0	0,5	6,8	2,8
Irlandia	0,9	0,8	0,7 x/	1,6 xx/	2,4 xx/
Włochy	0,6	0,4	0,5 x/	3,4 xx/	1,5 xx/
Anglia	0,3	0,6	0,4	1,4	1,3
Eksport					
Anglia	14,5	13,9	9,9	55,4	38,3
Francja	2,7	4,1	3,4 x/	23,9 xx/	16,2 xx/
Belgia	4,5	2,4	1,5 x/	8,3 xx/	8,4 xx/
Niemcy Zach.	1,4	1,0	0,2 x/	4,8 xx/	2,6 xx/
Szwajcaria	0,4	0,7	0,3	1,1	1,4

x/ lipiec-sierpień
xx/ styczeń-sierpień

W dniu 7 stycznia rozpoczyna się nowy sezon aukcji australijskich /poprzednia seria została zakończona 13 grudnia/.

Nowy sezon rozpoczyna się pod znakiem zmniejszonej konsumcji wełny a tym samym pod wpływem osłabionego popytu. Jedynym kraje, który do tej pory wykazywał zwiększone zapotrzebowanie i prawdopodobnie w dalszym ciągu utrzyma swoją pozycję jest Japonia. Na ogół kupcy kapitalistyczni ograniczają się do koniecznych zakupów, wystarczających jedynie na potrzeby bieżące, zaniedbując kwestię uzupełnienia i tworzenia zapasów. Najbardziej naprężona pod tym względem sytuacja panuje w Wielkiej Brytanii, gdzie doprowadzono do bardzo silnego wyczerpania się zapasów.

W związku z brakiem zapasów w wielu krajach kapitalistycznych spodziewane jest zwiększenie zakupów w nadchodzącym sezonie i wzmocnienie tendencji cen.

Według ostatnich wiadomości nowa seria aukcji australijskich rozpoczęta 7-go stycznia w Sydney nie przyniosła poważniejszych zmian na odcinku cen. Ogólnie zaoferowano 15.617 bel z czego sprzedano 15.399 bel. Zainteresowanie było głównie ze strony nabywców z Europy Kontynentalnej i z Anglii oraz Japonii i Stanów Zjednoczonych, natomiast nabywcy miejscowi nie przejawiali większego popytu. Ogólnie można stwierdzić, że gatunki średnie sprzedawano po cenach o 2% do 3% wyższych niż na aukcjach grudniowych. Wyższe gatunki nie wykazywały natomiast spodziewanej zwyżki i wzmocnienia tendencji. Najwyższą cenę w dniu 7/I uzyskała w Sydney partia 5 bel merino 80's greasy za którą zapłacono po 200 d za lb. Najwyższa cena uzyskana w tym samym dniu w Adelaidzie wynosiła 116 d/lb za 4 bele czesanego merino 60's.

Wyroby wełniane w Stanach Zjednoczonych

Podobnie jak w innych krajach kapitalistycznych amerykański rynek wyrobów wełnianych - tkanin i odzieży - przeżywa obecnie okres zastoju, spowodowany głównie nadmiernymi zakupami producentów odzieży i detalistów, wypływającymi z obaw niedostatecznej podaży artykułów wełnianych po rozpoczęciu agresji koreańskiej. Jednak już w początkach stycznia zaznaczyła się pewna poprawa w dziedzinie popytu na wyroby wełniane, jak również na wełnę surową.

Trudności przemysłu francuskiego

Zagraniczne wyroby włókiennicze w coraz silniejszym stopniu zagrażają przemysłowi francuskiemu, o czym donosił nr 1/36 Rynków Towarowych. Zdolność konkurencyjna wyrobów francuskich staje się coraz mniejsza, nie tylko na skutek wysokich w porównaniu z innymi krajami kosztów produkcji ale i stosowania przez niektóre kraje cen dumpingowych. Tak np.z Niemiec Zachodnich - jak donosi Izba Handlowa w Strassburgu - eksportuje się do Francji wyroby włókiennicze po cenach wyraźnie dumpingowych. Na rynku francuskim pojawiły się również towary pochodzenia japońskiego, sprzedawane po wyjątkowo niskich cenach.

J E D W A B

Założenie włoskiego biura jedwabniczego

W centralny ośrodku produkcyjnym włoskiego przemysłu jedwabniczego w Como Związek Producentów Wyrobów Jedwabnych założył włoskie Biuro Jedwabnicze. Głównym zadaniem nowego urzędu ma być obserwacja sytuacji na rynku krajowym i zagranicznym oraz prowadzenie rozmów w sprawie dostawy surowego jedwabiu dla przemysłu jedwabniczego we

Włoszech. Biuro zamierza skłonić swych członków do prowadzenia jednolitej polityki kupna w stosunku do producentów jedwabiu.

Przemysł francuski

Podobnie jak i inne dziedziny produkcji włókienniczej, przemysł jedwabniczy we Francji znalazł się w ciężkim położeniu przy końcu 1951 r. Główną przyczyną w tym wypadku był brak odpowiednich środków obrotowych w poszczególnych przedsiębiorstwach, na co złożyło się ograniczanie kredytów w listopadzie oraz płacenie podatków. Zdarzają się wypadki sprzedaży surowców, które nie są potrzebne natychmiast i odkupywania ich w małych ilościach po upływie krótkiego czasu. Polityka kredytowa stosowana obecnie we Francji jest niebezpieczna dla przemysłu włókienniczego, ponieważ nie może on uzupełniać niskich zapasów jedwabiu w obecnym okresie wyjątkowo niskich cen tego surowca a dalsze obniżanie się zapasów może być dla przemysłu katastrofalne.

Spodziewane są dostawy 90 ton kokonów jedwabnych z Włoch, jednak mimo to zaopatrzenie francuskiego przemysłu jedwabniczego w surowiec niewystarcza na pokrycie połowy całorocznego zapotrzebowania.

W październiku osiągnięto najwyższe, poza styczniem, w roku 1951 ilości importowanego jedwabiu, mianowicie 150 ton. W listopadzie zanotowano wyjątkowo mały eksport japoński do Francji. Eksport wyrobów jedwabnych w październiku był wyższy niż w poprzednich miesiącach, wynosząc 662 500 tys.fr., z czego zagranica /prócz posiadłości francuskich/ zakupiła towarów o wartości 612 775 tys.fr.

Metale i wyroby

Obroty złomu żelaznego w 1951 roku

W ostatnich dniach grudnia ukazał się kwartalny statystyczny biuletyn Sekcji do Spraw Stali Europejskiej Komisji Ekonomicznej /ECE/, który pozwala już na zorientowanie się w jakim stopniu zmniejszyły się obroty złomem żelaznym w 1951 r. na rynku Europy Zachodniej. Wstępne szacunki całorocznych obrotów wskazują, że łączny eksport wszystkich dostawców złomu na obszarze Europy Zachodniej nie przekraczał w r.ub. 1,1 mln ton podczas gdy w 1950 r. eksport ten wynosił 3.450 tys.ton a więc przeszło trzykrotnie więcej.

Główny dostawca złomu żelaznego jakim są w Europie Niemcy Zachodnie dostarczył zapewne w 1951 r. nie więcej niż 820-830 tys.ton w porównaniu z 2.665 tys.ton eksportowanych w 1950 r. i 2.476 tys.ton wywiezionych w 1949 r. Eksport Francji - drugiego najważniejszego dostawcy europejskiego nie przekraczał w r.ub. 150 tys.ton wobec 465 tys.ton w 1950 r. Spadek wywozu złomu holenderskiego był w r.ub. siedmiokrotny a duńskiego blisko czterokrotny. W tej sytuacji drugorzędni dostawcy tacy jak: Triest, Portugalia, Irlandia a nawet Grecja, zyskali w r.ub. na znaczeniu i w związku z panującym wielkim zapotrzebowaniem głównych importerów zdołali powiększyć swoje wysyłki /np. Portugalia o ca 50% /.

Należy zauważyć, że przeciętny roczny eksport złomu żelaznego w latach 1936-38 wynosił w Europie około 1,7 mln ton.

Anglia, która importuje największe ilości złomu w Europie musiała się zadowolić w 1951 r. ilością około 615 tys.ton - nie licząc statków importowanych na złom - w porównaniu z 1.984 tys.ton w 1950 r. i 1.959 tys.ton w 1949 r.

W przeciwieństwie do powyższego Włochy drugi najpoważniejszy importer europejski, importujący w 1950 r. około 42.000 ton miesięcznie zdołały uzyskać w pierwszych 8-miu miesiącach ub.r. około 492 tys.ton czyli 62.000 ton miesięcznie co należy uznać za duży sukces. Belgia i Luksemburg importujące w 1950 r. blisko 400 tys.ton w pierwszych trzech kwartałach ub.r. uzyskały jedynie 178 tys.ton. Silny spadek importu złomu w r.ub. zanotować należy również w odniesieniu do Szwecji, której średnia miesięczna z roku 1950 w wysokości 15 tys.ton obniżyła się w pierwszych trzech kwartałach ub.r. do 6,3 tys.ton.

Ogólnie zatem biorąc przemysł hutniczy Europy Zachodniej dysponował w 1951 r. około 1/3 ilości importowanego złomu w 1950 r.

Wiadomości z międzynarodowego rynku żelaza i stali

Produkcja stali na obszarze Europy kapitalistycznej według prowizorycznych obliczeń Sekcji do Spraw Stali Europejskiej Komisji Ekonomicznej /ECE/ wzrosła w 1951 r. o 11% w stosunku do poziomu z 1950 r.

Pomimo znacznie intensywniejszych zbrojeń a co zatym idzie znacznie większego zapotrzebowania na stal w 1951 r. niż w 1950 wzrost produkcji stali w r.ub. na obszarze Europy kapitalistycznej był jedynie nieznacznie większy w porównaniu ze wzrostem w roku poprzednim wynoszącym w stosunku do poziomu 1949 r. blisko 9%. Przyczyną powyższego zjawiska były trudności surowcowe w jakich pracował w r.ub. stalowy przemysł Europy kapitalistycznej, w pierwszym zaś rzędzie trudności w uzyskaniu dostatecznych dostaw złomu żelaznego - o czym wspomniano powyżej - oraz dostaw rud żelaznych w związku z brakiem tonażu okrętowego czarterowanego na szeroką skalę pod transporty węgla amerykańskiego do Europy. W szeregu krajach jedną z przeszkód w pełnym wykorzystaniu wydajności zakładów wytwórczych był również brak koksu hutniczego.

Stosunkowo największe trudności produkcyjne posiadała w r.ub. Anglia, dla której spadek dostaw złomu niemieckiego nie mógł być w tak krótkim czasie skompensowany większym zużyciem rud i koksu. Gdyby import złomu do W.Brytanii utrzymał się na poziomie z 1950 roku produkcja stali w Anglii osiągnęłaby rekordową wysokość około 17,3 mln ton. Anglia straciła zatym na skutek deficytu złomu około 1,4 mln ton stali.

Jeśli nie liczyć produkcji stali brytyjskiej ogólny wzrost produkcji tego zasadniczego surowca wyniósł w 1951 r. w krajach Europy kapitalistycznej 18% podczas gdy w roku poprzednim około 11%. W zestawieniu ilustrującym produkcję stali w niektórych krajach kapitalistycznych według szacunków ECE, które zamieszczamy poniżej, szacunek produkcji stali surowej w Anglii w ilości 15,9 mln ton jest niewątpliwie za wysoki. /patrz poprzedni numer Rynków Towarowych/. Szereg pism branżowych, jak również Economist oceniały produkcję stali w r.ub. w najlepszym razie na 15,7 mln ton.

Z drugiej strony szacunki produkcji dla Niemiec Zachodnich i Francji wydają się w pewnym stopniu za niskie o ca 200 tys.ton.

Produkcja stali surowej w niektórych krajach kapitalistycznych w 1950 i 1951 r.

	/w tys.ton/			
	1949	1950	1951 b/	1951 w % 1950
Wielka Brytania	15.803	16.554	15.900	96
Niemcy Zachodnie	9.156	12.121	13.600	112
Francja	9.152	8.652	9.800	113
Belgia	3.866	3.786	5.100	135
Luksemburg	2.272	2.451	3.100	126

Włochy	2,026	2.323	3.000	129
Saara	1.757	1.898	2.650	140
Szwecja	1.391	1.459	1.500	103
Austria	835	943	1.040	110
Hiszpania	720	818	810	99
Holandia	428	490	550	112
Inne kraje a/	942	1.010	1.205	119
O g ó ł e m :	48.348	52.505	58.255	111

a/ kraje produkujące w pojedyńczych wypadkach mniej niż 1/2 mln ton a.m. Dania, Finlandia, Grecja, Triest, Norwegia, Szwajcaria, Turcja i Jugosławia.

b/ dane szacunkowe.

Na odcinku produkcji surówki wzrost produkcji w 1951 roku w/g szacunków ECE, był w kapitalistycznych krajach Europy nieco większy niż w odniesieniu do stali wynosząc około 14% co należy tłumaczyć dążeniem do zastąpienia surówką niedoborów złomu żelaznego.

A N G L I A

Ostatnia dekada grudnia i pierwsze dni stycznia nie przyniosły na angielskim rynku żelaza i stali poważniejszych zmian przy ogólnym wyczekiwaniu oficjalnych danych poziomu produkcji stali w 1951 szacowanego przez koła branżowe na 15,6-15,8 mln ton surowej stali. Zbliżający się termin wprowadzenia ogólno krajowego systemu przydziałów stali wyznaczonego na 4-go lutego /o czym wspominały już Rynki Towarowe/ powodował w tym okresie długie komentarze i szeroką dyskusję na łamach prasy branżowej i gospodarczej. W wielu wypadkach wyczuwa się duże zdenerwowanie u producentów przemysłu metalowego, którzy starają się "wyprorokować" ewentualne przyszłe przydziały stali. Według wypowiedzi The Financial Times a z 5 stycznia b.r. producenci rowerów, które trudno zaliczyć do sprzętu zbrojeniowego, ogarnięci zostali ostatnio paniką, że rząd zamierza im przydzielić co najwyżej 30% zgłoszonego zapotrzebowania na stal. Podobne obawy posiadają fabryki maszyn rolniczych, oraz fabryki metalowych sprzętów gospodarstwa domowego. W niektórych wypadkach Ministerstwo Zaopatrzenia dla rozładowania panikarskich nastrojów informowało już producentów o ewentualnych obcięciach w dostawach stali w 1952 r. W odniesieniu np. do przemysłu rowerowego wymieniana była cyfra 20% w porównaniu do poziomu konsumcji stali z 1951 r. co spowodowałoby zmniejszenie produkcji rowerów do stanu z 1950 r. Ogólnie biorąc jednak większość zakładów wytwórczych nie posiada obecnie szczegółów odnośnie przydziałów stali co wywołuje powszechne zamieszanie i niepewność.

"W międzyczasie - pisze The Metal Bulletin - angielska stal zniknęła prawie całkowicie z rynku międzynarodowego. W ostatnich tygodniach jedynie nieznaczne zupełnie wysyłki uzyskały licencje eksportowe. Angielski eksporter schodzi

z rynku zupełnie bez boju ustępując miejsca eksporterowi belgijskiemu i japońskiemu".

"Przy nieznacznych "nadwyżkach" eksportowych francuskiego i zachodnio-niemieckiego przemysłu stalowego Belgia i Japonia ma możność doskonałego wyzyskania koniunktury, a raz utracone rynki zbytu przez Anglię nie będą łatwo do odzyskania". W tym samym artykule powyższy periodyk porównuje eksportowe ceny stali Belgii, Japonii i Niemiec Zachodnich, które przedstawiają się następująco /w £ i $ za tonę metryczną fob/

	Belgia	Japonia	Niemcy Zach.
stal handl.	51 - 52/10	49 - 50	50 - 51
pręty na drut	59 - 61/10	50	48 - 52
płyty	67 - 72/10	48 - 52	58 - 62/10
blachy	98/5	59 - 78	90 - 115

F R A N C J A

Władze francuskie ogłosiły w końcu grudnia, że szereg wyrobów produkowanych ze stali specjalnej i stali stopowych nie będzie mogło być eksportowane w 1952 r. Oprócz zakazu eksportu tych artykułów wprowadzony zostanie system licencjonowania dla eksportu innych wyrobów ze stali stopowych, które dotychczas mogły być wywożone w nieograniczonej ilości.

J A P O N I A

Listopad przyniósł dalsze zwiększenie eksportu stali z Japonii, który osiągnął w tym miesiącu rekordową ilość w latach powojennych 222.787 ton metrycznych o wartości około $ 40 mln. Australia była w tym okresie największym odbiorcą - $ 8 mln a Stany Zjednoczone zajęły drugie miejsce z wartością - $ 5 mln.

W drugiej połowie grudnia japoński koncern Fuji obniżył ceny eksportowe na stal w dostawach na pierwszy kwartał 1952 r. Ceny eksportowe na pręty stalowe 9 mm zostały obniżone z 56.000 yenów za tonę metryczną fob na 53.000 yenów, pręty żelazne na drut zniżkowały w cenie z 59 tys.yenów na 53 tys.za tonę a cienka blacha stalowa 0,2 mm z 97 tys.na 83 tys.yenów czyli o 14%. Jest to już druga w ostatnich trzech miesiącach poważna obniżka cen wyrobów walcowanych wyżej wymienionego koncernu.

Jak donosił Reuter z połowy grudnia ub.r. Japonia sprzedała ostatnio 8.000 ton płyt i blach zachodnio-niemieckich stoczniom w Rendeburgu. Dostawy są już w drodze, a cena cif jest jakoby dwukrotnie wyższa niż krajowa na rynku Niemiec Zachodnich.

B E L G I A

Druga połowa grudnia nie przyniosła większych zmian na belgijskim rynku stali. Produkcja stali surowej z wysokiego poziomu 460 tys.ton w październiku zmniejszyła się do 426 tys.ton na skutek mniejszej ilości roboczo-dniówek. Tendencje na eksportowym rynku antwerpskim utrzymują się nadal bez zmian pomimo niewątpliwie mniejszego zainteresowania odbiorców z krajów EPU odstraszanych ostatnio wprowadzonymi ograniczeniami eksportowymi stali belgijskiej na obszar krajów Europejskiej Unii Płatniczej. Napływają również meldunki z Belgii o coraz silniejszym odczuwaniu przez eksporterów tamtejszych konkurencji stali japońskiej. W dostawach stali na rynek amerykański Belgia odczuła również konkurencję eksporterów francuskich, którzy starają się zwiększyć dostawy do USA dla skompensowania zakupionych w grudniu 180.000 ton koksu amerykańskiego. Terminy dostaw belgijskich są jednak krótsze od francuskich.

N I E M C Y Z A C H O D N I E

Według wiadomości z Düsseldorfu około 935 tys.ton surówki oraz 745 tys.ton stali surowej zostało wyprodukowane w okresie od września do końca listopada 1951 r. na węglu dostarczonym przez Stany Zjednoczone co stanowiło około 30% ogólnej produkcji surówki i ca 20% produkcji stali. Przewiduje się, że import węgla amerykańskiego w pierwszym kwartale 1952 r. wyniesie około 2,8 mln ton, z czego około 2,5 mln otrzyma przemysł hutniczy i stalowy.

Zgodnie z informacjami podanymi przez "Industrie Kurier" władze zachodnio-niemieckie rozważają ostatnio zagadnienie czasowego podniesienia na okres zimy cen złomu żelaznego z 92 DM za tonę na 150 DM a następnie obniżenie w marcu ceny do poziomu 110 DM i ponownie do 92 DM w miesiącach letnich.

Wiadomości z międzynarodowego rynku metali nieżelaznych

A l u m i n i u m

W dn.11 grudnia ub.r. uruchomiona została największa fabryka aluminium w Stanach Zjednoczonych będąca własnością amerykańskiego koncernu Kaiser Aluminum & Chemical Corporation w miejscowości Chalmette koło Nowego Orleanu. Zakłady te produkować mają w połowie 1952 r. około 100.000 short ton aluminium rodzimego rocznie a po całkowitym wykorzystaniu zdolności produkcyjnej,co przewidziane jest na połowę 1953 r. - produkcja roczna osiągnąć ma poziom ponad 200 tys.ton podnosząc zdolność wytwórczą wyżej wymienionego koncernu o 100% a ogólną dla całego kraju do poziomu blisko miliona short ton.

"Należy sądzić - pisze The Metal Bulletin z końca grudnia - że przy braku występowania obecnego zapotrzebowa-

nia zbrojeniowego, tak znaczna rozbudowa produkcji aluminium w Stanach Zjednoczonych doprowadzić może do dużej obniżki cen tego metalu. Nie jest również wykluczone, że w warunkach normalnego popytu produkcja w tej wysokości oznaczałaby znaczną nadprodukcję". Ten drugi pogląd wyżej wymienionego periodyka wydaje się słuszny jeśli weźmie się pod uwagę, że produkcja aluminium rodzimego w Stanach Zjednoczonych ze szczytowego nasilenia w 1943 r. wynoszącego 835 tys.ton metrycznych zmniejszyła się w latach 1946-47 do 446 tys.ton.

Nowe zakłady w Chalmette opierać będą swą produkcję na dostawach gazu ziemnego jako paliwa i na imporcie bauksytu z Jamajki, gdzie koncern posiada znaczne złoża tego surowca. Zdolność produkcyjna kopalni bauksytu na Jamajce wynosić będzie około miliona ton rocznie. Dostawy bauksytu jamajskiego rozpoczną się jednak dopiero w trzecim kwartale 1952 r. Do tego czasu zakłady w Chalmett używać będą bauksytu z Gujany.

Na skutek niedostatecznych dostaw energii elektrycznej największe austriackie zakłady produkcji aluminium w Ranshofen stały zmuszone do ograniczenia produkcji metalu w miesiącach zimowych. Zapasy jednak aluminium rodzimego i przetopionego mają być wystarczające na pokrycie krajowego zapotrzebowania w tym okresie. Produkcja aluminium w Austrii osiągnąć miała w 1951 r. 26-27 tys.ton metrycznych w porównaniu z 18.000 ton w 1950 r. i 14,8 tys.ton w 1949 r. Produkcja w latach przedwojennych nie przekraczała 10 tys.ton.

Eksport aluminium rodzimego z Austrii wynosił w pierwszych trzech kwartałach r.ub. 5.838 ton wykazując znaczny spadek w porównaniu do poziomu eksportu w 1950 r. wynoszącego za cały rok 13.615 ton. Powodem tego stanu rzeczy jest polityka władz austriackich mająca na celu powiększenie eksportu fabrykatów i półfabrykatów z aluminium, kosztem eksportu samego surowca. W pierwszych 9-ciu miesiącach głównymi odbiorcami metalu były Niemcy Zachodnie - 2.110 ton, Stany Zjednoczone - 1.652 ton, Szwajcaria - 974 ton i Triest - 311 ton. Eksport był czterokrotnie większy niż w 1950 r. a wywóz prętów, drutu i innych wyrobów osiągnął poziom 200 ton, podczas gdy w roku poprzednim Austria wyrobów tych nie eksportowała zupełnie.

Popyt krajowy i zagraniczny na aluminium austriackie wzrósł w r.ub. znacznie pomimo faktu, że cena metalu, kształtująca się obecnie na poziomie około $ 700 za tonę jest wyższa i była w ciągu roku wyższa, niż na innych rynkach światowych. Producenci od dłuższego już czasu - jak podaje Reuter - nie są w stanie uwzględniać wszystkich krajowych i zagranicznych zamówień.

Z Londynu donoszą, że Ministry of Materials ogłosiło oficjalną podwyżkę cen aluminium, która weszła w życie z dniem 1 stycznia wynoszącą blisko 20%. Nowa cena obowiązująca za long tonę aluminium 99% i wyżej do 99,5% wynosi Ł 148 w porównaniu do Ł 124 obowiązujących dotychczas /obie ceny z dostawą/. Ostatnia podwyżka ceny miała miejsce w styczniu 1951 r. i wynosiła Ł 4 na long tonie.

Podniesienie ceny motywowane jest przez czynniki oficjalne wzrostem cen płaconych przez rząd producentom kanadyjskim, którzy dostarczają 6/7 ogólnych dostaw aluminium do Anglii oraz wzrostem kosztów transportu.

C y n k

W dn.24 grudnia ub.r. Komitet do Spraw Miedzi,Cynku i Ołowiu Międzynarodowej Konferencji Surowcowej w Waszyngtonie ogłosił przydziały cynku i miedzi dla krajów członkowskich na pierwszy kwartał 1952 r. Wysokość rozdzielonej puli cynku wynosi 487.650 ton czyli o 18.390 ton więcej niż puli IV kwartału 1951 r. Rozdziałowi podlega w zasadzie jedynie metal /a nie np.koncentraty/, który przydzielany jest wyłącznie na cele konsumcyjne a nie na tworzenie czy uzupełnianie zapasów strategicznych.

Podobnie jak w IV kwartale ub.r. Stany Zjednoczone otrzymały bez mała połowę rozdzielonego cynku w ilości 229.000 ton czyli 47% /poprzednio 48,8%/ ogólnej puli. Anglia otrzymała tym razem 64 tys.ton - 13%, a więc o 4 tys. ton więcej niż w IV kwartale. Niemcy Zachodnie - trzeci najważniejszy odbiorca - otrzymały przydział 41.000 ton wobec 38.520 ton, a Francja - 29.000 ton w porównaniu z 27.660 ton. Kwoty dla innych krajów przedstawiają się następująco /w tonach/:

Belgia-Luksemburg	26.000	Meksyk	3.850
Kanada	15.000	Połd.Afryka	3.500
Australia	13.000	Norwegia	3.400
Japonia	12.000	Szwajcaria	2.700
Włochy	9.000	Jugosławia	2.100
Indie	6.000	Austria	2.000
Holandia	6.000	Brazylia	1.900
Szwecja	5.550	Dania	1.550
Hiszpania	4.050	Chile	1.110
		Finlandia	1.050

Nieznaczne ilości otrzymały ponadto Pakistan - 300 ton, Egipt - 350 ton, Portugalia - 220 ton, Grecja - 250 ton, Francuska Afryka i Turcja - 50 ton. Ogólnie biorąc komentarze prasy branżowej przywitały z zadowoleniem powiększenie przydziałów cynku, które jednak nie pozwolą jeszcze na osiągnięcie poziomu konsumcji z 1950 r. W Stanach Zjednoczonych np. średnia kwartalna konsumcja cynku w 1950 r. wynosiła przeszło 250 tys. W pierwszym kwartale 1951 r. wyniosła ona jednak tylko 197 tys.ton. Lepiej przedstawia się natomiast sytuacja w Anglii, gdzie szczytowe nasilenie konsumcji w drugiej połowie 1950 r. nie przekraczało kwartalnie 65 tys.ton.

Według szacunków American Zinc Institute produkcja cynku w Stanach Zjednoczonych osiągnęłaby w 1951 r. poziom 930.000 short ton czyli około 20.000 ton więcej niż w 1950 r. będąc najwyższą od roku 1943 kiedy wynosiła 972.000 ton.

The Metal Bulletin melduje z 4 stycznia 1952 r. że na amerykańskim rynku w dn.28.XII. zanotowano nieznaczne osłabienie tendencji na rynku cynku, pierwsze od wielu miesięcy. Prime Western w notowaniach nominalnych na eksport zniżkował z 29-30 ¢ za lb fas na 28-29 ¢ za lb.

Cyna

W ostatniej dekadzie grudnia notowania cyny na rynku londyńskim wykazywały wyraźne osłabienie tendencji. W dn. 20.XII.ub.r. za long tonę metalu w dostawach natychmiastowych płacono jeszcze Ł 917,5 - Ł 922,5 podczas gdy w dn. 31.XII. już tylko Ł 905 - Ł 907,5 i tyle samo w dostawach trzymiesięcznych. Należy przypomnieć w tym miejscu, że w styczniu 1951 r. średnie miesięczne notowanie wynosiło Ł 1.230 za tonę natychmiast. Pierwsze dni stycznia b.r. przyniosły ożywienie na rynku londyńskim i ceny uzyskały utracony teren. W dn.3.I.1952 r. w transakcjach gotówkowych notowano tonę metalu na poziomie Ł 927,5 - Ł 928 a w trzy miesięcznych: Ł 925-Ł 927,5 za tonę; ogólne transakcje obejmowały w tym dniu 100 ton.

W końcu grudnia r.ub. N.P.A. zakomunikowała, że przydziały cyny na rynek wewnętrzny w I kwartale b.r. nie będą mogły być dokonane bez zmniejszenia rezerw strategicznych tego metalu co wywołało głośne komentarze i dalszą krytykę polityki rządu w sprawie zaopatrzenia gospodarki amerykańskiej w ten zasadniczy surowiec. "Stany Zjednoczone nigdy nie będą mogły kupić cyny po 103 ¢ za lb - stwierdził jeden z rzeczników kół przemysłowych - jeśli się weźmie pod uwagę, że jest to cena sztucznie obniżona w stosunku do kontrolowanych cen innych metali takich jak cynk, miedź i ołów. Jeśli cena cyny w USA kształtowałaby się równolegle do kontrolowanych cen wyżej wymienionych metali to wynosiłaby obecnie nie mniej niż 166 ¢ za lb". "Nie ulega już dziś wątpliwości, że w najbliższym czasie R.F.C. będzie musiała przystąpić do konkretnych rozmów z producentami i wycofać się z nieustępliwej polityki w odniesieniu do cen - pisze The Metal Bulletin- jeśli nie chce pozbawić kraju nieznacznych zapasów strategicznych będących obecnie w posiadaniu rządu". Powyższy pogląd o tyle się potwierdza, o ile prawdziwe są wiadomości z Waszyngtonu, że w niedługim czasie przybędzie do Stanów Zjednoczonych specjalna delegacja producentów indonezyjskich dla przedyskutowania poważniejszego kontraktu na dostawy cyny do USA. Z Waszyngtonu meldują również, że Boliwia zamierza zwrócić się w sprawie dostaw cyny do USA bezpośrednio do prezydenta Trumana.

Miedź

Kwota rozdziału miedzi ustalona przez IMC na I kwartał 1952 r. wynosi 744.680 ton metrycznych w porównaniu z 677.160 ton podlegających rozdziałowi w IV kwartale ub.roku. Należy stwierdzić, że tak znaczny wzrost puli wynoszący 67.520 ton czyli ca 10% nie był naogół spodziewany /patrz poprzedni nu-

mer Rynków Towarowych/.Stany Zjednoczone przydzieliły sobie tym razem 366.000 ton - 49% ogólnej puli - czyli o blisko 33.000 ton więcej niż w IV kwartale 1951 r. Wielka Brytania uzyskała 100.000 ton wobec 91.690 ton w kwartale poprzednim. Stosunkowo największy wzrost przydziału należy zanotować w odniesieniu do krajów Beneluksu - blisko 25%. Kwoty dla innych krajów członkowskich przedstawiają się następująco:

/w tonach/	IV kw.	I kw.		1951 IV kw.	1952 I kw.
Francja	36.490	38.000	Dania	3.530	3.900
Włochy	24.200	24.500	Norwegia	3.310	4.100
Belgia/L.	16.480	20.200	Finlandia	2.430	2.450
Szwecja	13.710	13.100	Austria	2.370	3.000
Holandia	6.800	7.000	Afr.Fran.	1.650	1.650
Szwajcaria	5.570	6.400	Turcja	1.360	1.500
Jugosławia	4.950	5.950	Egipt	1.230	1.300
Niemcy Zach.	47.100	51.000	Grecja	629	1.050
Hiszpania	3.710	4.900	Japonia	13.200	15.000

Prócz wyżej wymienionych krajów przydziały miedzi na I kwartał 1952 r. otrzymały: Australia - 3.000 ton, Kanada - 31.500 ton, Chile - 2.300 ton, Indie - 8.800 ton, Meksyk - 3.500 ton, Pakistan - 1.700 ton i Portugalia - 650 ton.

Podobnie jak w wypadku cynku wyżej wymienione przydziały miedzi przeznaczone są całkowicie na konsumcję w wymienionym okresie i nie uwzględniają ilości przeznaczonych na rezerwy strategiczne. Wszyscy producenci miedzi należący do IMC. postawili swą całkowitą produkcję miedzi do dyspozycji Komitetu za wyjątkiem Chile, które zastrzegło sobie, że 20% produkcji dużych zakładów i cała produkcja małych przedsiębiorstw sprzedawane będą poza systemem przydziałów. Jak wiadomo większa część miedzi w obrocie alokacyjnym sprzedawana jest po oficjalnej cenie amerykańskiej i angielskiej t.zn. 27,50 ¢ za lb, natomiast ceny na wolnym rynku kształtują się na poziomie 50-55 ¢ za lb.

W końcu grudnia ub.r. rzecznik rządu amerykańskiego oświadczył, że rząd będzie mógł w 1952 r. płacić wyższe ceny za miedź produkowaną w kraju w zakładach o wysokich kosztach produkcji. Dotychczasowa maksymalna cena oficjalna za metal krajowy wynosi 24,5 ¢ za lb.

T u n g s t e n - M o l i b d e n

Komitet do Spraw Tungstenu i Molibdenu Międzynarodowej Konferencji Surowcowej ogłosił w dn.20 grudnia szczegóły przydziałów tych metali na I kwartał 1952 r. Ogólna produkcja tungstenu w tym okresie szacowana jest na obszarze krajów członkowskich na 3.700 ton w porównaniu z 3.245 ton w kwartale poprzednim. W związku z powyższym wszystkie kwoty tungstenu /patrz Rynki Towarowe Nr.30/33/ zostały powiększone o 12,5%. Produkcja molibdenu natomiast osiągnie prawdopodobnie poziom 4.800 ton czyli nieznacznie wyższy - ca 80 ton - w porównaniu z kwartałem poprzednim.

W związku z powyższym wysokość przydziałów nie uległa na I kwartał zasadniczym zmianom za wyjątkiem niewielkich przesunięć w przydziałach półfabrykatów. /patrz Rynki Towarowe Nr.30/33/. Niezależnie od wyznaczenia kwot przydziałowych Komitet postanowił powiększyć rezerwę tungstenu do 62 ton i molibdenu do 40 ton na nieprzewidziane okoliczności. Następne przydziały obu metali dokonywane będą prawdopodobnie w odstępach półrocznych a nie kwartalnych.

K o ba l t

Koniec roku 1951 przyniósł również ogłoszenie przez Międzynarodową Konferencję Surowcową prowizorycznego schematu przydziałów kobaltu. Ogólna pula rozdziału wynosi na I kwartał 1952 r. - 2.196,5 ton zawartości metalu. W pierwszym kwartale 1952 roku cztery kraje dostarczą 26-ciu innym krajom 1.439,6 ton kobaltu, z czego Belgia i Luksemburg dostarczy 1.299 ton, Kanada 58,3 ton, Francja - 37,3 ton i Anglia - 45 ton. Poprzednia pula rozdziału kobaltu w IV kwartale ub.roku wynosiła 2.049 ton zawartości metalu. Przewidywana produkcja kobaltu w I kwartale 1952r. wynieść ma 2.200 ton czyli o 240 ton więcej niż produkcja w kwartale poprzednim. Kwoty przydziałowe dla niektórych krajów przedstawiają się w I kwartale b.r. następująco: /w tonach/

Austria	18,9	Włochy	13,6
Belgia i Luksemburg	26,0	Holandia	37,7
Dania	3,9	Norwegia	4,4
Finlandia	1,5	Szwecja	40,0
Francja	87,7	Turcja	1,4
Niemcy Zach.	128,7	Anglia	318,1
		USA	1.362,4

Dobra inwestycyjne

Zamówienia na tonaż morski na rynkach kapitalistycznych

Zgodnie z danymi opublikowanymi przez Związek Stoczni Amerykańskich w stoczniach krajów kapitalistycznych w październiku 1951 r. pozostawało niewykonanych zamówień na łączną ilość 12.918 tys.BRT biorąc pod uwagę jednostki o wyporności ponad 1000 BRT.

W porównaniu z październikiem 1950 r. jest to wzrost o 80%. Największą ilość niewykonanych zamówień /statki zamówione pozostające w budowie i statki zamówione lecz nie pozostające jeszcze w budowie/ posiadała w tym czasie Anglia a mianowicie: 5.502 tys. BRT w porównaniu z 2.966 tys.BRT o rok wcześniej, wykazując wzrost o 85% i o trzysta jednostek morskich. Na drugim miejscu pod względem wielkości tonażu w budowie i napływu zamówień wymieniana jest Szwecja, w odniesieniu do której brak jednak szczegółowych danych.

Niemcy Zachodnie zajmowały trzecie miejsce z ilością 1.252 tys.BRT wobec 281 tys.BRT o rok wcześniej - wzrost o blisko miliona ton i 200 jednostek morskich.

Stany Zjednoczone posiadały w październiku 1951 r. niewykonanych zamówień na 1.083 tys.BRT w porównaniu z 420 tys.BRT w październiku 1950. Z pozostających w budowie 85 statków w stoczniach amerykańskich 55 stanowiły w końcu r.ub. statki towarowe, 26 tankowce i 4 towarowo-pasażerskie. Budowa conajmniej 35 statków odbywała się w tym okresie na rachunek rządowy. Były to statki przeważnie typu "Mariner" przeznaczone na towarowe transporty wojskowe.

Eksport obrabiarek do drzewa z Niemiec Zachodnich

W pierwszym półroczu 1951 r. Niemcy Zachodnie eksportowały łącznie 5.274 ton obrabiarek do drzewa za sumę 19.042 tys.DM w porównaniu z 6.570 ton i 20.736 tys.DM w dwunastu miesiącach 1950 r. Głównymi odbiorcami tych maszyn były w obu okresach następujące kraje:

	1950		I połowa 1951	
	ton	1000 DM	ton	1000 DM
Holandia	580	2.236	424	1.859
Włochy	1.173	2.562	690	1.720
Szwecja	432	1.318	393	1.512
Anglia	289	845	410	1.432
Belgia	623	1.799	367	1.096
Urugwaj	191	821	366	1.039
Francja	433	1.306	298	1.031
Austria	119	379	247	825

Dostawy samochodów francuskich do Holandii

Jak donosi prasa holenderska zakończone zostały ostatnio francusko-holenderskie rozmowy na temat nowej umowy handlowej. Sprawa dostaw francuskich samochodów do Holandii ma być załatwiona zgodnie z życzeniami delegacji francuskiej na drodze zgody Holandii na nie stosowanie w odniesieniu do importowanych samochodów z Francji przepisów zakazujących przywóz samochodów o cenie wyższej niż 5.000 guldenów. W pierwszych 10-ciu miesiącach 1951r. Francja dostarczyła Holandii 2.752 szt. samochodów osobowych za sumę 10.563 tys.gld. W tym samym czasie Holandia importowała 6.580 samochodów osobowych z Niemiec Zachodnich za sumę 20,7 mln gld i 3.420 samochodów z Anglii o wartości 12,9 mln gld.

Amerykańskie zamówienia zbrojeniowe we Włoszech

Jak podawał w końcu grudnia ub.r. Neue Zürcher Zeitung, Amerykanie zamierzają dokonać we Włoszech zamówień zbrojeniowych na sumę 1,2 - 1,3 mln $ w ciągu najbliższych trzech lat. Rozdział tych zamówień faworyzować ma w pierwszym rzędzie te zakłady produkcyjne, gdzie kapitał amerykański odgrywa zasadniczą rolę. Około 40% wartości wszystkich zamówień otrzymać ma włoski przemysł samochodowy wykazujący od dłuższego czasu niewyzyskanie pełnej zdolności produkcyjnej. Stocznie otrzymać mają 20% zamówień, co pozwoli na częściowe uruchomienie nieczynnych ostatnio zakładów, a przemysł lotniczy 15%, gdzie kapitał amerykański jest mocno reprezentowany. Około 7% wartości wszystkich zamówień skierowane ma być do przemysłu elektrotechnicznego i mechaniki precyzyjnej, a reszta do innych gałęzi przemysłu włoskiego.

Zamówienia na tankowce w Japonii

Jak podawał Fairplay z 3 stycznia b.r. amerykańska Standard Vacuum Oil Co zakontraktowała w stoczniach japońskich dwa duże tankowce po 26.500 TDW z dostawą na wiosnę 1953 r. Cena waha się w granicach $ 5.350 tys. za sztukę co wynosi około $ 200 za TDW /ca Ł 72/. Inna firma amerykańska zamówiła w stoczniach Kawasaki tankowiec 13.000 TDW z dostawą w ciągu 18 miesięcy za sumę $ 3.930 tys. co wynosi około $ 300 za TDW /Ł 108/. Statki powyższe posiadać będą normalne wyposażenie i przeciętną szybkość, a wyższe o 20% ceny niż płacone stoczniom europejskim tłumaczone mogą być tylko znacznie krótszymi terminami dostaw.

Ustalenie cen na obrabiarki używane w Stanach Zjednoczonych

Według informacji The Machinery Market rząd Stanów Zjednoczonych zmuszony został do unormowania sprawy cen używanych obrabiarek wobec niespotykanej dotąd spekulacji i rozszerzenia się czarnego rynku na te maszyny. W drugiej połowie 1951 roku w wielu wypadkach ceny za obrabiarki używane były o 50 i 100% wyższe niż za maszyny nowe, których terminy dostaw sięgają jednak obecnie kilkunastu miesięcy. Zgodnie z rozporządzeniem Urzędu Stabilizacji Cen z dn.13 października ceny na używane obrabiarki nie mogą przekraczać pod karą konfiskaty następującego ustalonego przez Urząd poziomu:

	w %% ceny identycznej nowej obrabiarki z 26 stycznia 1951 roku		
	remontowane z gwarancją	odnowione	w stanie niezmienionym
Wyprodukowane po 1/I.1948	95	85	75
" 1936	90	75	60
" 1928	85	70	50
" 1922	70	50	30
" 1916	60	40	20
Wyprodukowane przed 1916	50	30	15

II ŚWIATOWY KONGRES POKOJU
40 gr
POCZTA POLSKA
5
POCZTA POLSKA
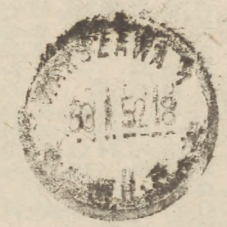
SOPOT